Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the ima-ges to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:R 22 (961) TORSDAGEN DEN 1 JUNI 1905 18:DE ÅRG.

IDUN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG.

KARL ERIK FORSSLUND I SITT ARBETSRUM Å STORGÅRDEN. TECKNING FÖR IDUN AF HJ. ENEROTH EFTER FOTOGRAFI AF GEORG MELLQVIST & C:O.

DIKTAREN PÅ STORGÅRDEN.

"HAN ÄR EN ÖFVAD och rask, en munter och oförskräckt historieberättare," säger herr Hugo Löfvenstjerna en afton om Richard Furumo, då denne förströtт sitt auditorium på Jaktslottet med en fantastisk saga, och när jag nu skall skrifva några rader om Storgårdens afundsvärde behärskare, vet jag inga ord, som bättre kunde lämpa sig som motto. En munter och oförskräckt historieberättare... Ja, men det är icke endast detta, som alltid kommer mig att tänka på Richard Furumo, när jag får en bok af Karl-Erik Forsslund i min hand. Han synes mig nämligen så alltigenom öfverensstämma med denne mångkunnige och naturdyrkande odalman, att man — om man nu ej lärt sig annat inom "Storgården" — vore frestad att tro, att han inrättat sitt lif i enlighet med de grundsatser, som kommo denne att undfly världsvimlet och ty sig till ensamheten och lugnet i de värmländska skogarna. Han har i likhet med denne ströfvat åtskilligt omkring i landet och sett med seende ögon, han har inhämtat de kunskaper, som kräfvas af en bokpräntare i våra dagar, och skaffat sig en aktningsvärd människokännedom. Men hvart han kommit och hvad han lärt och sett, alltid har han burit på en känsla af hemlöshet och öfvergifvenhet och tärts af en längtan efter något, han visste till en början ej efter hvad. Han kom till lärdomsstaden, men dammet och de dofva gammalmanstankarna, som så gärna frodas i studiekamrarna kring Alma mater, jagade honom efter några år därifrån. Och han kom till hufvudstaden och undrade, om han inte möjligen där skulle kunna fånga en skymt af lyckan. Men detta lyckades lika litet. Han gick och betraktade hyreskasärnerna och iakttog med förvåning människorna, som hetsade och sprungo omkull hvarandra under kampen för brödet, och han greps af äckel vid denna myrstacksstillvaro och suckade med Obstfelder: "Jeg er vist kommet paa en feil klode! Her er saa underligt."

Men detta äckel hade ingenting med lifsleda att göra, ty innerst var han den solkäraste optimist, som någonsin trampat Guds gröna jord. Hvad som fattades honom var den rätta miljön, en sfär, i hvilken hans sångmö kunde känna sig hemmastadd och få luft i lungorna och sol på kinderna. Lyckan, den skygga gudinnan, som han alltjämt trodde på, fanns tydligen ej att söka i det mystiska land, som han en gång i ungdomlig eröfrarlust kallade: "Lifvet". Hon vandrade som en huldra bland de stora skogarna i den afkrok af världen, som bevittnat hans första stapplande steg på lifvets s. k. vädjobana och hans första stapplande steg mot Pinden. Och en dag blef detta klart för honom. Hvad var då att göra annat än snöra ihop ränseln, skudda gatdammet af sulorna och så snart som möjligt återvända till hembygdens skogar och sjöar. Han lämnade utan saknad världen bakom sig, och liksom hemmansägaren på Råbäcken beslöt han att helga sitt lif åt moder jorden, om ej åt hennes ans så dock åt hennes pris; men han var långt klokare än denne och vågade hvad denne ej vågat: han

HERR OCH FRU FORSSLUND MED BARN OCH BLOMMA I STORA FAMILJESOFFAN. MELLQVIST & C:O FOTO.

smidde fast lyckan vid sig med en gyllene boja, ja, om icke just lyckan i egen hög person, så åtminstone henne, utan hvilken alls ingen lycka kunde finnas mer för honom, och han förstod att på detta utmärkta sätt anskaffa munterhet och solsken för sitt hem äfven under dagar, då himlen hängde tung och svart öfver skogstopparna och sjön gick hög och stormpiskad utanför fönstren.

Och så blef Karl-Erik Forsslund vår naturpoet par préférénce. Hans vinghäst hade allt från första början visat afgjord förkärlek för grönfoder, men den hade nog äfven kunnat göra enstaka afstickare in på mera kultiverade betesmarker. I "Skog", debutboken, framträdde denna naturkärlek stark och utpräglad, och man trodde sig genast kunna gissa, hvad som skulle komma att bli denne lofvande författares speciella område. Med käckt humör och med en ungdomligt het skälfning på rösten berättade han här några historier från Bergslagen, några tämligen innehållslösa historier visserligen, men merendels bräddade på stämning och fantasi och alltid medryckande genom stilens friskhet och flykt. Här var tydligen en diktare, ur hvilkens penna orden flödade spontant, ingen ängslig mejslare och formsökare, och man klassificerade honom utan tvekan bland dem, hvilka skrifva, emedan de helt enkelt måste skrifva, och hvilka aldrig i tanken på lagern hämta kraft för concipierandets möda. I "Skog" fanns det nog också åtskilligt med agnar bland hvetet, en del omoget och naivt — några sidor röjde nästan ett ursprung från gymnasiståren — men man fick vara rimlig i sina anspråk gent emot en poet, som inte för så värst länge sedan uppnått myndighetsåldern. Och till gengäld fanns här ju, som sagdt, andra förtjänster och några småsaker, som voro förträffliga. Jag erinrar mig nu särskildt den lilla novellen "Skuggor på berget", där författaren i en stackars förtrampad människovarelses lifsöde lät oss skymta tusentals enahanda lifsöden och kallade fram för blicken tusentals människor, hvilka på samma sätt af en ogunstlig omständighet förvandlats från solälskande dagsländor till lifsfiendtliga och räddhågade troglodyter.

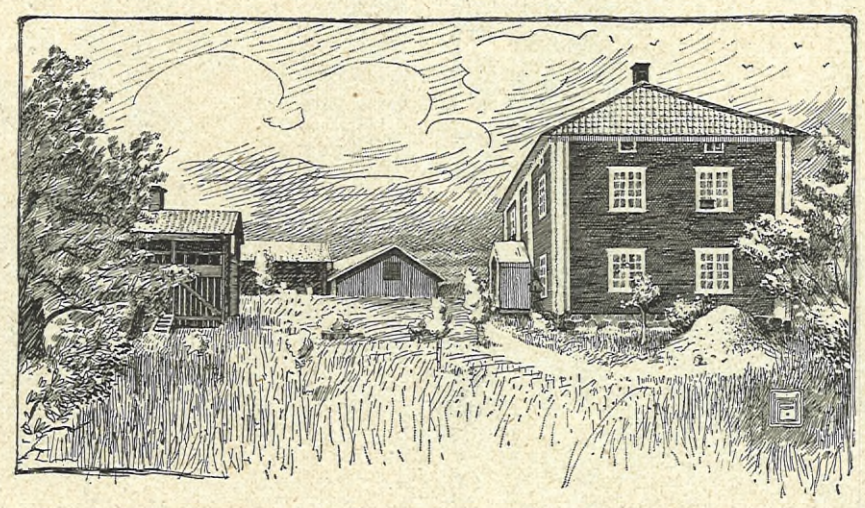

STORGÅRDEN. PENNTECKNING AF HJ. ENEROTH.

I sin nästa bok "Jungfru Jan" var Forsslund alltjämt samme entusiastiske naturdyrkare. "Hej, viljen I höra sagor! Om sol öfver blåa bergen och längtans nätter i skogens borg . . ." Redan dessa preludier verkade som en frisk blåst mot pannan, och genom hela boken brusade vindarna och tonade en mäktig melodi från de stora skogarna. Och om man också ej kunde fullt uppskatta och intressera sig för detta mellanting mellan Don Juan och svärmisk mammas gosse, som författaren presenterade som Jungfru-Jan, kunde man ej emotstå denna storartade hymn till naturen, och långt sedan man glömt Jans och Vifs kärlekssaga, mindes man de nejder, som lyssnade till deras suckar, när elaka makter skilde dem åt, och som bevittnade deras lycka, när deras vägar åter möttes.

Karl-Erik Forsslund hade dock ännu ej riktigt slagit igenom och infriat debutens löften. Han gjorde det först ett par år senare med "Storgården". Hittills hade han nöjt sig med ett mera objektivt förhärligande af sin gamla kärlek, naturen, och höjt dess lof i många tonarter, men han hade icke tänkt på att kora sig till apostel för det rousseauska idealet, hvad beträffar den sanna lefnadskonsten, ty om han än känt sig dragen mot det, hade han dock ännu ej pröfvat tillräckligt för att kunna döma och välja. Men nu har han pröfvat och nu har han dömt, och hans domslut är detta: endast *ett* sundt tillvarelsesätt finnes och det är ett obundet lif i vår gamla moder Jords osköflade trädgårdar. Jag har redan på tal om Forsslunds utveckling till stadshatare och friluftsmänniska antydt innehållet i "Storgården" — ty bokens "hjälte", rimsmidaren och filosofen Karl-Herman Bondesson, är ju, som bekant, i det närmaste identisk med författaren. Han har nu fått ögonen öppna för de lysande sanningar, som en gång i tiden förkunnades af den gamle mästaren från Genève, och nu gäller det att göra proselyter. Med en öfvertygelsens skärpa och med en oräddhet i uttrycken, som stundom

FRAMFÖR SPISELBRASAN. MELLQVIST & C:O FOTO.

"MUM" är nutidens bästa näringsmedel för barn och sjuka. Förordadt af Herrar Läkare. Prof sändes gratis och franco från Axel Lennstrand, Gefle.

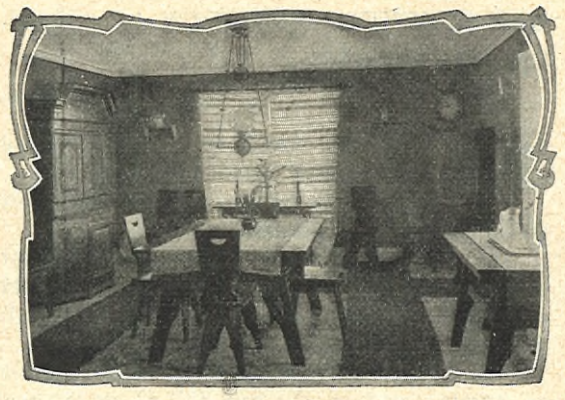

MATSALEN. MELLQVIST & C:O FOTO.

kan komma en att tänka på de vackra och sinnrika inyektiver, som Emiles skyddsanda låter regna öfver Aesculapii skyddslingar, drager han i härnad mot kulturens knutpunkter i städerna och mot kulturens förbannelser i allmänhet och predikar sin lära såsom den enda saliggörande. Han undgår därvid ej predikares vanliga öde att bli långrandig och tröttande, men man kväfver en gäspning och fylles af beundran för detta sällsynta undantag bland sena tiders barn, som har så mycket af eld och hänförelse och så litet af de gängse lytena — indifferentism och lojhet. Och för öfrigt är det jämförelsevis få sidor i "Storgården", som upptagas af idel teoretiserande. Poeten i författaren är större än filosofen och poeten är lättare inspirerad och vill ofta ha ordet — och man är glad däråt. Man är glad åt, att det i boken äfven finnns så många sidor, hvilka tala om en benådad diktare. Hvad filosofen ej förmådde med märkvärdiga tankar och argument och mera sådant, det förmår diktaren, när han tar oss vid handen och för oss in i detta paradis, som heter Storgården, och framvisar för oss alla härligheterna därinne. Då ger man sig på nåd och onåd och afundas rätt hjärtligt Karl Herman och hans unga vif och är i en fart vorden den argaste rousseauist. Och man fortfar att vara det till bokens slut.

I "Storgården" uppenbarar sig dessutom Forsslund såsom en ursprunglig och äkta lyriker. Redan i "Lyckans visor", en liten samling vers, som medföljde "Jungfru-Jan", hade han visat sig vara lika slängd versifikatör som förut prosaist. Men man får än rikare prof på hans talang i de dikter, som förekomma i "Storgården" och som där välgörande omväxla med de goda maximerna och naturskildringarna. Hans instrument är fiolen och han älskar framför allt att spela glada bitar, vilda, stormande, uppsluppna låtar, och under föredraget intager han gärna en bondespelmans attityd, när denne står uppflugen på en rankig stol i logskymningen och med sina toner sätter fart i unga lemmar och unga hjärtan. I likket med en annan spelman från Dalarne, den vidtberömde Fridolin, håller han sig helst till folkmelodierna, och om han icke alltid lyckas fullt så väl i imiterandet som denne, beror det antagligen därpå att hans fiol — quand même — är tillverkad i staden, medan den andres är hemmagjord. Eller med andra ord: Fridolin vet att tala om bönderna på böndernas sätt och se tingen med deras ögon, ty han har själf kommit till världen i ett bondehem, men Karl Herman Bondesson är endast bondeson till namnet. Men om Forsslund i sina folkvisor knappast lyckas få korn på det rent folkliga i uttryckssättet, kan han däremot som icke mången annan sätta ord till de melodier, som gnola i grantopparna och brumma i forsarna och älfvarna. Han är en dristig improvisatör, och jag inbillar mig, att hans bästa visor blifvit till under ströftåg i de älskade skogar, som spegla sig i Vessmans blåa vatten. Hans strofer glida lekande och melodiskt och röja aldrig det tunga grepp af filande och polerande konnäsörshand, som brukar kännetecknа vers, som mödosamt formats öfver skrifbordet, men de sakna därför ingalunda konstnärlig fasthet och afrundning. Man läse hans klingande, af en solvarm epicurism burna hymner till årstiderna. Hur är icke detta både omedelbar poesi och fullgod konst! Om det skulle falla någon in att utgifva en antologi, upptagande endast svensk naturpoesi, borde icke då Forsslunds naturdikter självfallet intaga ett af hedersrummen?

Förutom de här ofvan omnämnda arbetena har Forsslund, hvars produktion i förhållande till hans år varit osedvanligt rik, utgifvit trenne berättelsesamlingar och en diktsamling samt medhunnit ett par arbeten för scenen. Jag har dock redan alltför mycket inkräktat på textutrymmet och vågar därför ej inlåta mig på ett närmare redogörande för alla dessa arbeten. Men innan jag afslutar dessa rader, som det förunnats mig att skrifva till de vackra och intressanta bilder från Karl-Erik Forsslunds hem, hvilka Idun i dag bjuder sin läsekrets, kan jag dock ej förvägra mig nöjet att med några ord omnämna hans originella diktsamling, "Arbetare". Jag sade originella, och det är i sanning en högst ovanlig versbok denna, där hvarje blad upptager en lofsång till arbetet. Alla ett samhälles flitigaste myror från den främsta till den yttersta äro här ihågkomna med några strofer, ja, hafva till och med hvar och en sin egen lilla dikt, i hvilken hans lifskall förhärligas. Snickaren, skräddaren, skomakaren, alla ha fått vara med på ett hörn — endast lättingen får stå utanför och skämmas. Kanske många af dessa dikter litterärt ej nå upp mot dikterna i "Storgården" och "Storgårdsblomster" — ämnena hafva väl inte alltid kunnat inspirera — men man möter här i gengäld en så varm medkänsla för de ringa och betryckta, att helt säkert denna egenskap, mera än hvad den friska doften af hans naturpoesi kunnat det, hos mången väckt sympati för den unga lefnadsglada sångaren på Storgården.

GOTTFRIED KALÉN.

MÖDRARNA OCH AFFÄRSLIFVET.

HVAD FINNS det väl för sammanhang mellan mödrarna och affärslifvet, undrar man, då man läser ofvanstående. Jag säger dock, att ett betydelsefullt, om också indirekt samband äger rum mellan dem, och när jag ytterligare påstår, att det ges en hel kategori af just inom hemmet arbetande familjemödrar, som med sitt arbete högst väsentligt bidraga till affärslifvets lyckosamma gång, då kommer man att kalla det en paradox.

Unga flickor ha under de senare årtiondena i stor mängd kommit in som arbetande i affärer eller med dem liknande inrättningar, telefon, banker m. m. Någon gång, men endast mycket sällan, har man hört en missnöjdt gnällande röst, att det icke visat sig slå riktigt väl ut med dessa kvinnliga kontorister, deras användning kommer att aftaga o. s. v. Men som ingen kunnat påvisa någon minskning i de anställda kvinnornas antal, utan snarare tillströmningen till detta slags yrken ökas år efter år, så finns det väl icke någon människa, som tror på talet om deras oduglighet.

De ha kommit in, emedan de togo emot mindre löner än männen, förklaras det.

Naturligtvis, hur skulle de annars kommit in?

Om det är rätt, etc.?

När man icke har någonting, så tar man, hvad man kan få. Det är ju ursäkt nog. Det göra också män dagligen.

Mousseline

i 120 cm. bredd à 90 öre pr meter levereras tull- och portofritt till privatpersoner.

Profver omgående franco.

Schweizer & Co., Luzern S. 6. (Schweiz).

Alltså, de unga kvinnorna äro där de äro, bakom disk, i sin lilla kassörskehytt, vid telefonbordet, vid kontors- eller bankpulpeten, och de arbeta där — möjligen med undantag för en del af de två senare kategorierna — för en mycket ringa lön. Den kan gå från 30, 40 kr. i butik till kontorsplatserna med 50, 60 och så upp till 80, 90 kr. Med dem, som ha däröfver, skall jag här icke alls sysselsätta mig, ty på 100 kr. kan ju en alldeles ensamstående draga sig fram någorlunda drägligt. Mången får göra det med mindre, men huru? Och mången får göra det med mycket mindre, med t. o. m. hälften och därunder, och hur går det då?

Det är det, jag här tänkte tala om.

Då går det så, att hemmet, om den unga flickan har något, får hjälpa till.

I de fall, där hon icke har något, där lefver hon så godt som i nöd.

När hon nu åter kan bo hos de sina, då har hon det ju icke alltför dåligt. Lefver hennes far, kan ju familjen rätt bra reda sig, därför att flere af dem förtjäna något, nöja sig med att bo flere i ett par rum, ha hushåll gemensamt o. s. v.

Men om en mans inkomst saknas i hemmet, om modern, som ju i de flesta fall endast har sin huslighet att lita sig till, skall försöka att hålla det hela samman, då blir det smått och knappt och mycken sträfvan, då blir det modern, som med sitt arbete från tidigt till sent åstadkommer, att dottern kan lefva på sin ringa inkomst och sätta in hela sin unga arbetskraft i den affärs tjänst, där hon är anställd.

Hvilken mängd arbete af fattiga mödrar, som på detta sätt indirekt kommer affärslifvet till godo, är icke lätt att beräkna, men det representerar säkert icke så litet, det, som på detta sätt inbesparas.

Ett exempel:

Jag kände en ung flicka anställd i en mycket blomstrande affär. Hon hade i åratal 30, sedan 40 kr. i månaden. Hennes mor var tvätterska, och hon bodde hos henne. Hur mycket har icke denna mor måst arbeta för att hjälpa till att föda och kläda dottern, som dagen i ända gaf hela sin unga arbetskraft i den rike mannens tjänst!

Ett annat:

En änka hade tre döttrar, alla sysselsatta i något af de ofvan uppräknade yrkena. För att kunna lefva, måste hon hyra ut rum och städa åt hyresgästerna, jämte det att hon ensam skötte hushållet. Därtill kommo tvätt, klädsöm, allt, som måste göras hemma för att spara. Döttrarna komma hem uttröttade och ansträngda och kunna mycket litet hjälpa henne. Det är ett obarmhärtigt sträfvande från morgon till kväll utan rast eller hvila.

Sannerligen! Denna mor är det, som arbetar in under året de tre halfva löner, som affärerna icke betala.

Mödrarnas inflytande på affärslifvet... Det syns så litet, men deras inbringande arbetskraft, den sipprar dit ändå, lika säkert som vattendroppar rinna genom sand. Och det stora affärslifvet tar emot denna kraft lugnt och säkert utan en tanke, så länge det har unga flickor i sin tjänst, och så länge dessa äro aflönade som de äro.

Det finns ett gammalt talesätt, då man ser en tråckeltråd sitta kvar i en klädning: "Sylönen är icke betald."

Vi borde få se många hvita tråckeltrådar i de stora affärsmännens fina rockar, om där skulle visa sig märken af all den lön, som icke är betald: lönen för fattiga mödrars slit och släp.

HILDA SACHS.

---

†

SOFIA OLIVIA BILDT.

JAG KÄNNER intet landskap i Sverige, hvilket i så hög grad sätter sin prägel på människorna, som Bohuslän. Man kan af deras hållning, af tonfallet i deras röst veta, om deras vagga stått i skogsbygden eller ute i skären, men var det vågen som mot stranden sjöng deras vaggsång eller var det skogen, som susade kring hemmet, sången hade dock en grundton och den manade till dådkraft.

En sådan sång ljöd äfven vid hennes vagga, för hvars namn korset i dag ristas, ett tecken som vi, hennes vänner, ha svårt att göra oss förtrogna med.

Sofia Olivia Bildt, tillhörande den släkt, som i omkr. 450 år varit herrar till Morlanda, föddes inom nämnda socken 1847. Föräldrarna voro underlöjtnanten Abraham Gustaf Bildt och hans maka, född Ridderstam. Tillsammans med henne uppväxte en hel rad af syskon. Två af dem skulle lämna ett namn efter sig, den ena i Ryssland, den andra i Sverige. År 1874 inträdde Sofia i telegrafverkets tjänst, och några år senare gjorde jag hennes bekantskap och hade på samma gång nöjet att sammanträffa med hennes syster Vendela.

Fröken Vendela Bildt var gymnast och hade under otroliga svårigheter lyckats komma öfver till Petersburg och där anlagt ett stort och mycket värderadt gymnastikinstitut. Hon blef sedan gift med professor Leo Masing i Dorpat, men hvarken där eller i Petersburg ville hon ha hemortsrätt. Hon skaffade sig den i egendomen Mariehem i Morlanda. Den eges nu af hennes ogifta systrar, och trädens blomblad falla öfver Vendela Bildts grafkulle på hembygdens kyrkogård.

Med undantag af ett och annat förordnande utom Göteborgs område stannade Sofia troget på härvarande telegrafbyrå. Det var därför icke på vidsträckta landsområden hon var känd, men hvarhälst hon kom förde hon med sig något af skärgårdslifvets friskhet och skogarnes ljufva ro.

Hennes mor hade efter sin mans död flyttat bort till den längs ut i hafsbandet liggande Käringön, också den tillhörande Morlanda pastorat, och ditut stod, när semestern kom, Sofias håg, och ditut hade kanske också, när pensionstiden kommit, den verksamma kvinnan, som ej kunde sätta sig in i begreppet hvila, förlagt någon ny verksamhet. Så långt hann hon emellertid icke, hon fick liksom många andra göra en insats, hvilka efterkommande skörda frukterna af.

Det är lyckligtvis icke ovanligt att se pliktrogna kvinnor, som väl sköta sina platser, men att vi så besjälas af kåranda att vi gemensamt uträtta något stort är ännu sällsynt; detta skulle Sofia Bildt få erfara; men det afskräckte henne icke. Hon hade föresatt sig att telegrafisterna i vårt land skulle sammansluta sig och förbättra sina villkor, och hvad hon beslutit genomdref hon med samma energi som hennes syster brutit väg för sitt arbete i Rysslands hufvudstad.

I spetsen för en liten deputation begaf sig Sofia år 1899 upp till Stockholm och framlade inför vederbörande sina önskningar. Följande år, under pågående riksdag begaf hon sig åter till hufvudstaden, denna gång för att vädja till de frisinnade männen i båda kamrarna.

Resultatet vardt, att då före 1900 en ordinarie telegrafist började sin tjänstgöring med 900 kr. lön och efter 15 år hade 1,200, börjar telegrafisten nu med 1,300 och har efter 10 år 1,600 kr. Pensionen till hvilken kvinnliga telegrafister lämna ganska afsevärda bidrag var fordom 900 kr. och är nu 1,200.

På telegrafbyrån i Göteborg, var Sofia Bildt föreningsbandet mellan de manliga och kvinnliga kamraterna. Hon var i sitt uppträdande en ädelboren dam, som vann aktning och sympati hos så väl männen som kvinnorna, och hon höll på kåren. Ett minne på detta område har hon lämnat i en gemensam spar- och lönekassa, hvars stiftarinna och ordförande hon var. Hvem skall där fylla hennes plats? Den frågan har i dessa dagar dryftats på härvarande telegrafbyrå.

Fröken Bildt satte värde på att tillhöra en ädelboren familj; hon var en intelligent kvinna med många intressen, särskildt för kvinnans rösträtt, i hvilket hon såg ett medel att föra kvinnan framåt, men hon kände djupt att med rättigheter följa skyldigheter, och därför när hon blifvit en af Göteborgs kvinnliga fattigvårdare, tog hon denna sak allvarligt. Hon var framför allt människa, och när hon under besöken i fattigkvarteren äfven där fann vänner inbjöd hon dem att värma sig vid vinterbrasan å den härd, hon själf murat sig, och talade med dem som med sina likar. Hon hade som få löst det stora kärleksbudet.

Det var dock icke länge, som fröken Bildt på detta sätt fick sprida glädje i sitt eget lilla hem. När de ljusa vårdagarna kommo, nedlades hon på sjukbädden. Man hoppades, att det onda med en operation skulle kunna aflägsnas, men det var redan för långt gånget, och, kännande sig i sin himmelske faders hand, inslumrade hon den 23 maj. Hennes stoft fördes till Morlanda för att där vigas åt grafvens ro.

Göteborg den 25 maj 1905.

AMANDA LEFFLER.

SEX STYFVER. FÖR IDUN AF AMANDA KERFSTEDT.

(Forts. o. slut fr. n:r 21)

"NÅ, KLINGA, hvad tog bagar Wiberg för stekningen?" sade kaptenskan.

"Jo, han tog tolf styfver, eller så kallandes tre skilling," sade Klinga.

"Ja, det var då för kalfsteken, och den var störst," sade kaptenskan. "Det kan man då egentligen inte säga något om. Än Apelkvist, då, hvad begärde han, Storm?"

"Jo, han sa' att han gjorde't inte för mindre än aderton styfver, för han höll på att förstöra hela kringelbaket för den skull, sa' han."

Kaptenskan bleknade.

"Fyra och en half skilling, sex styfver mer än Wiberg, och då är steken mindre," ropade kaptenskan, "det är väl aldrig möjligt!"

"Jo, så sannt jag här står..." sade Storm. Köksdörren öppnades och lilla Maja sade brådskande: "Pappa säger, att mamma strax ska komma in, borgmästarns ä' redan i farstun".

Kaptenskan gick, men i dörren vände hon sig om. "Det här ska bagar Apelqvist inte ha gjort för inte, lita på det," sade hon. "Sex styfver mer, och ändå var steken mindre."

"Jo, nu får allt bagar Appelqvist det så pass hett, så att han kan grädda sina kringlor", sade Stina Lisa, sedan kaptenskan tillslutit dörren.

"Och kaptenen har sig nog ett par fiskar varma till kvällsvard," ifyllde madam Lundbom.

Kaptenskan hade icke så lätt att visa ett blidt och älskvärdt ansikte, när hon mötte sina gäster, ty blodet sjöd fortfarande inom henne, och hon besvärades, trots alla ansträngningar att behärska sig, ofta af små absencer äfven under den lifligaste konversation. I alla fall hade både madam Lundbom och Stina Lisa gjort sitt allra bästa, så att middagen aflopp oklanderligt.

Men när gästerna klockan åtta aftroppade, ty på den tiden brukades icke att stanna till kvällen efter middagar, då bröt ovädret löst. Kaptenskan, som eljes alltid var med om att räkna in silfver, glas och porslin, lämnade nu alltsammans och stängde in sig med sin man.

"Nu, Karl Fredrik," sade hon, sedan hon på ett ostentativt sätt slagit sig ner i skinnsoffan, "nu väntar jag af dig att du visar dig som en man."

"Har någon af gästerna förfördelat dig, min söta vän", sade kaptenen helt lugnt, medan han tog en pipa från hyllan i hörnet. "Allting var ju så lyckadt, tyckte jag."

"Det som syntes ja — men förut. Låt bli att röka, Karl Fredrik, och hör på mig."

"Söta vän, jag hör bättre, när jag röker, hvad är det nu då?"

"Det är att jag har blifvit uppskörtad, skamligt uppskörtad af bagar Apelqvist, och jag har lofvat mig själf, att han skall ha igen det." Och i en ström af indignerade ord berättade kaptenskan förhållandet.

"Men kära du, summan är ju så obetydlig," sade kaptenen fogligt.

"Är den obetydlig? Försök du att sköta ett hushåll med de "*betydliga*" summor du ger till det, får du se hvad som är obetydligt eller inte. Jag fordrar upprättelse, Karl Fredrik, han har chikanerat mig. Med sex hela styfver har den girigbuken skott sig på min bekostnad. Det är du, som skall hämna mig, Karl Fredrik."

"Du vill väl inte att jag skall duellera med karlen," sade kaptenen småleende.

Men detta leende var ödesdigert. Kaptenskans vrede kokade öfver helt och hållet.

"Skratta inte, Karl Fredrik, jag förbjuder dig att skratta," ropade hon. "Det är mit

BAKALETTE Lagermans Kak- & Tårt-pulver "TOMTEN".

allvar, han eller jag. Du hämnar mig, eller också reser jag bort och blir hos min syster ett helt år, nu hör du det — och när jag har sagt en sak, så gör jag det, det har du erfarenhet af, skulle jag tro. Jag har inte för ro skull kväft min vrede hela dagen, nu skall den ha luft och nu . . .“

Kaptenen afbröt henne.

“Men, min söta vän, hvad vill du jag skall göra åt det här,“ sade han.

“Hvad du ska göra? Jo, det har jag redan tänkt ut. Fångarna ha alla sitt mjuka bröd hos Apelqvist. Det skall du förbjuda. Du skall befalla dem att köpa hos Wiberg.“

“Men kära du, det har jag alls ingen rättighet till. När de stackrarna tjänat ihop några styfver på öfverarbetet, så ha de väl rättighet att handla sina hvetdbullar hos hvem de vill. Den friheten kan man väl unna dem.“

“Ja, jag missunnar dem inte att köpa mjukt bröd, du vet själf hur stora bak jag gör för deras skull både till jul och midsommar. Men det är väl detsamma för dem hos hvem de köpa det, och nu skall jag sätta p för Apelqvists kommers med fångarne, så sannt jag heter Mathilda. Nu hör du det.“

“Men ett sådant förbud ligger alldeles utom min befogenhet, min söta vän.“

“Men det ligger inte utom min befogenhet att resa min väg, om jag vill. Då få vi se hur du reder dig med hushåll och barn. Det var inte värdt du öppnar mun för några öfverläggningar om den saken, för jag ändrar mig inte en prick. Nu vet du det, Karl Fredrik.“ Med dessa ord reste sig kaptenskan och gick sin väg.

Det var med tungt hjärta kaptenen följande morgon vid den vanliga tiden lunkade uppför backen till fästningen.

Under frukostätningen, stående i dörren mellan de två kolossala matrummen, förkunnade han förbudet. Han försökte att strama upp sig och göra den lumpna befallningen så imponerande som möjligt genom att uttala den med allvarliga och kraftiga tonfall, likasom hade något särdeles viktigt varit på färde, men hans inre tvekan och misstämning kunde icke helt och hållet döljas och mottagandet blef därefter. Det hördes ett doft mummel och öfver alla dessa bleka, dystra ansikten spred sig ett hotfullt uttryck. Det hördes till och med en röst, som började: “har kapten rättighet att blanda sig . . .“

Men ett barskt utslungadt “tyst“ hejdade fortsättningen.

“Du har skaffat mig den svåraste stund jag någonsin haft,“ sade kaptenen till sin hustru, då han kom hem, “ty jag har handlat både mot reglemente och samvete, men du har fått din vilja fram, så du kan åtminstone vara nöjd.“

Men nöjd kände sig icke kaptenskan, då hon till sin förvåning märkte, att mannen icke under följande dagar återfick sitt glada humör.

Kaptenen märkte nog, hvilken dof och hotande stämning låg öfver hela fästningen. Intet öfverarbete verkställdes, och intet bröd köptes, hvarken hos den ene eller andre bagaren. Men hvad han icke visste, var den komplott, som af de djärfvaste genom hviskningar i hörnen, genom försiktiga öfverläggningar om nätterna i logementen från brits till brits uppgjordes: att ge honom själf en minnesbeta. Verkställaren skulle utses genom lottning.

Anders Petter hade från början förklarat, att han icke ville vara med om saken. För honom var allt detta likgiltigt. Han arbetade mer än de andra, men han sparade sina pengar. Han köpte aldrig bröd. Inspärrningen hade hos honom, som icke i själ och hjärta var någon brottsling, dödat njutningsbegäret. Frihetens luft var allt hvad han åtrådde.

Men detta nekande väckte ond blod. Skulle han ensam draga sig undan risken? Nej. Bland alla dessa många illvilliga och dolska naturer utspann sig en intrig. Icke nog med att han skulle tvingas att vara med, han skulle också bli offret.

Att bedraga honom var icke svårt, han var i sitt förslappade själstillstånd i grunden så apatisk, och bland så många var det just icke troligt, att just han skulle draga olyckslotten.

Men hur det i tysthet uppgjordes, så ställdes det så, att hur än Anders Petter drog, så skulle han icke kunna undkomma den. På hvarenda lott stod hans namn... Och så blef det. De voro alla eniga emot honom, och han var ensam mot dem alla.

Det gjorde honom ondt. Kaptenen hade alltid varit vänlig. Det beslöts att han skulle få ett slag, när han gick förbi tåget, som begaf sig af till strandverket. Anders Petter föresatte sig, att slaget skulle bli ganska lindrigt. Han hade ingen aning om de undantagsförhållanden i lagens straffbestämmelser, som äga rum vid disciplinära brott, och antog att straffet icke kunde bli mycket svårt. Han var en enkel, saktmodig människa, som endast någon enstaka gång blifvit öfverrumplad af ett hastigt vredesutbrott. På hufvudets vägnar var han icke mycket begåfvad, men desto mer på karaktärens och känslornas.

Den utsatta morgonen kom. När kaptenen gick utför backen, det långa fångtåget drog förbi med sina hackor och spadar, bröts kedjan plötsligt, en man störtade fram bakom honom och gaf honom med spadens skaft ett slag öfver benen, så att han föll framstupa Olyckligtvis hade i sista stund sinnet öfver oförrätten att sitta där fängslad runnit till på Anders Petter, och slaget hade blifvit kraftigare än han ämnat.

Det blef en uppståndelse. Soldaterna tog hand om Anders Petter och förde honom tillbaka till fästningen. Kaptenen fördes hem på en bår.

Något blodvite var det icke, men han fick ligga några dagar med omslag, innan ömheten gick öfver, och de domnande benen återfingo sin kraft.

“Är du hämnad nu“, sade han för första gången med bitterhet i tonen till sin hustru. “Sak samma med mig. Det här går snart öfver, men han — —“

Så kom det sig, att två godmodiga och välvälliga människor på ett hemskt sätt grepo in i hvarandras öden.

Kaptenen fick sig af sitt öfverbefäl en skarp, men privat skrapa; värre var det med domen öfver Anders Petter.

Krigsrätten dömde honom till femtio par spö samt att flyttas till Långholmen och där sitta i ensam cell i tio år.

Spöstraffet gick så till, att delikventen, afklädd till midjan, lades med armarne öfver en träbock, som var uppförd utanför fästningen. Exekutorn hade upplagda femtio spön på hvar sida om sig. Han tog ett i hvardera handen från högarna och kastade bort dem, sedan han gifvit de två slagen. Afstraffningen skedde offentligt.

I början var Anders Petter alldeles tyst. Han endast vände litet på hufvudet åt den sida, hvarifrån han visste att slaget skulle komma, men småningom, när för hvarje slag slamsor af huden sletos bort och bloden började sippra fram utefter ryggen, kunde han ej återhålla en sakta kvidan. Mot slutet föll hans hufvud ner mot hans armar, men då hördes ett skrik bland åskådarne, och en kvinna bröt våldsamt soldaternas kedja, rusade fram och kastade sig öfver honom

Efter några dagar fördes han af till sin ensliga tioåriga botgöring. Stina Lisa gick de många milen till Stockholm och Långholmen och sökte och fick ånyo plats hos kommendantens.

En bitter kalk att dricka för två unga älskande. Och i botten på den låg en — — sex-styfver.

*

Det är icke för mitt nöjes skull jag dragit fram denna hemska gamla historia. Det är för att få vara nog omodern att säga till mig och andra: låtom oss ge akt på oss själfva, ty vi kunna aldrig beräkna, hvilka följder våra obekämpade och oöfvervunna skötesynder kunna hafva.

EN BLAND DE MÅNGA.

JAG FICK en dag adress till en sömmerska, som skulle vara både »snäll» att arbeta och »glad åt att få arbete».

Gata och husnummer uppsöktes, och jag visades in i ett litet rum åt gården, beläget på nedre botten.

I den öppnade dörren stod en snyggt och propert klädd ung kvinna, som bad mig stiga in, och som — efter det jag framställt mitt ärende — försäkrade, att hon skulle göra »hvad hon kunde».

Rummet gjorde ett torftigt, men snyggt intryck. Bredvid en uppbäddad säng stod en liten korgvagn.

— Kjolen skulle alltså . . å! *är* det en liten i vagnen? Man ser ju intet ofvanför täcket... han är visst riktigt hungrig... I samma nu var jag framme vid vagnen och lyfte på täcket. Under detta låg en liten rosenröd byting, som skrek och grimaserade så godt han förstod det.

En sakta ruskning på vagnen, och ögonen slöto sig. Men som detta hade skett, fick jag höra ett nytt *miau*, som skilde sig något i tonen från det första. — Där är väl aldrig *en till!?* Och jag lyfte på täcket på andra sidan. Och äfven där låg en liten rosenröd byting, som skrek och grimaserade så godt han förstod det.

— *Ju*, ja' har *tvau paugar*.

— Hur gamla äro de?

— De bli i morgon två veckor.

— Och frun är redan i fullt arbete!

— Ja' ste' upp på femte dygnet å börja' genast att trampa maskinen.

— *Femte*, säger frun! Så tidigt borde frun inte ha fått *röra* sig en gång.

— Jo, de' skulle just ha sett ut! På andra dygnet satt ja' i sängen me' dyna bak ryggen å sydde flera särkar. Ja' hadde ju inte väntat mer än *en* glytt.

Mina blickar föllo på de små »särkarne». Prydliga och nätta voro de. Väl tillskurna, väl sydda och med en smal spets i halsen.

Hur många mödrar ur den s. k. bättre klassen, skulle ha varit i stånd att så helt se bort ifrån egna, fysiska lidanden? Hur många äga så gladt och friskt mod som denna mor ur folkets klass?

En tanke föll mig in. Intet fanns i rummet, som tydde på att det var en *mans* tillhörigheter. Det föll sig en smula svårt att framställa en fråga, som lätt kunde bli sårande, men så kom frågan ändå till slut.

— Nej, blef svaret, ja' ä' inte gift. Han gick till sjöss i julas. När han kom tillbaka, skulle vi gå till prästen, så sa' han. Men inte har ja' hört någe' än.

— Och hjälp till barnen?

— Inte har ja' nån, som hjälper, inte. Står bara hälsan bi, reder ja' 'et nog. Å farlitt gla' ä' ja' åt glyttarne...

Där stod hon med två tomma händer, måhända öfvergifven af den hon hållit af, ensam om att sörja för sitt och tvänne barns uppehälle, och dock hade hon inte *ett ord* till klagan eller förebråelser: *farligt gla' ä' ja' åt glyttarne!* var hvad hon hade att säga.

Visserligen hade de små kommit i goda händer . . .

Så ha veckor, till och med ett par månader gått.

Af och till har jag varit hos den präktiga Hilda, och alltid har hon varit lika käck och hurtig, ständigt lika ifrig att föra nålen. Dock har inte det modiga uppträdandet kunnat helt dölja, att hon lefver i ångest för den dagliga utkomsten. Mörka ringar under ögonen tyda på nattvak, kanske äfven på tysta tårar. Intet lifstecken har afhörts »från sjön». Och »glyttarne»! Ja, de äro så bleka, att det kan skära en in i själen. Aldrig hittar någon solstråle in i det mörka gårdsrummet. Vuxit ha de gjort, och det riktigt ändå. Det är ett sparkande och ett sträckande. Korgvagnen vill rakt inte förslå längre.

Vore inte ett ärligt sträfvande — men som måhända öfverstiger krafterna — värdt en smula uppmuntran? Och säkert vilja många hjärtan ömma för de båda små gossarne. *Hur* välkommet skulle det inte bli med en liten järnsäng, en badbalja och en uppsättning mjölkflaskor! (Modernäring kunde endast erhållas de första veckorna.)

Kunde det äfven bli en grundplåt i en sparbanksbok för Nisse och Axel, skulle deras mamma nog få dubbla krafter till ett fortsatt sträfvande. Adressen finnes å denna tidnings redaktion.

Astrid Ahnfelt.

FRÅN SVENSKA KENNELKLUBBENS 6:TE HUNDUTSTÄLLNING I STOCKHOLM 26—28 MAJ. A. BLOMBERG FOTO.

1. Prisbedömning af taxar. I förgrunden ordföranden i utställningens arbetsutskott intendenten A. Forssell. 2. Grupp af kommiterade och prisdomare. 3. Veterinärbesiktning. 4. Grosshandlar J. E. Frykbergs grupp af pointers, fallna efter Treff och Gold. Flere första pris. 5. Grands Danois prisbedömas af grefve de Bylandt från Bryssel. 6. Svenske stöfvaren Storm. Flere första pris. 7. Svenske stöfvaren Malle. Flere första pris. 8. Grosshandlar R. Nathanson med sin tax Stradella Erdmansheim. Flere första pris. 9. Grosshandlar Percy F. Lucks pudeltax. 10. En af sanitetshundarne (collies).

DE DRAMATISKA ARTISTERNAS GARDEN PARTY PÅ HASSELBACKEN. A. BLOMBERG FOTO.

1. En oemotståndlig attack. Fröknarna Zanderholm, Sjöholm och Sternwall som blomsterförsäljerskor. 2. Fröken Borgström pungslår »Sigurd» under hr Hamrins lifliga acklamation. 3. Hr Barcklind under Bellmanseken. 4. Hr Elis Olsson sjunger in en »femtilapp». 5. Hr och fru Lambert evekvera dragspelslåtar.

UR DAGSKRÖNIKAN.

PRINS GUSTAF ADOLFS BESÖK I LONDON i sin trolofvades föräldrahem sysselsätter lifligt de engelska illustrerade tidningarna och vi meddela här nedan trenne olika episoder i bild ur "The illustrated London News", "The Sphere" och "The Graphic". Den första framställer hertigen af Connaught med prins Gustaf Adolf och prinsessan Margareta på hvar sin sida, bevistande en stor historisk kostymbasar i Deans Yard, arrangerad till förmån för Westminster-hospitalet. Den andra är en scen från prinsens besök å Skandinaviska Sjömanshemmet, hvarvid han pröfvade en ny af ingeniör Welin patenterad däfvert. Å den tredje bilden ses — från vänster till höger — prinsessan Margareta, prins Gustaf Adolf, prinsessan Christian, konung Edvard och prinsessan Henry af Battenberg, bevistande konserten i Albert Hall till förmån för The Union Jack Club.

KALMAR MUSIKSÄLLSKAP UPPFÖR HAYDNS »SKAPELSEN» UNDER ANFÖRANDE AF PASTOR V. OLSSON. SOLISTERNA TILL VÄNSTER: FRUARNA CAROLINE ÖSTBERG OCH ELLEN FRANSÉN SAMT HRR SELLIN, GISLÉN OCH BERGER. (SE TEATER OCH MUSIK.) HERMAN SANDBERG FOTO.

JOSEPH DENTE. †. I dagarna har i sitt hem i Stockholm aflidit hofkapellmästaren Joseph Gottlieb Dente. Född i Stockholm den 23 januari 1838, studerade han harmoni och komposition för Winge och Berwald, violin för d'Aubert i Stockholm och Léonard i Bruxelles, konserterade såsom violinist i Skandinavien och gjorde resor äfven till Tyskland och Frankrike. I svenska hofkapellet anställdes han såsom violinspelare 1853, blef sångrepetitör 1861, konsertmästare 1868 och kapellmästare 1872 samt verkade efter Normans afgång 1879 såsom kapellets förste chef till 1885, då han erhöll afsked med pension. Sedan 1882 var han lärare i komposition och instrumentering vid konservatoriet. Kortare tider tjänstgjorde D. äfven såsom ledare af symfonikonserterna samt som dirigent i Musikföreningen. Han blef 1870 ledamot af Musikaliska akademien. D. har komponerat sånger vid piano, hvaraf några blifvit rätt mycket sjungna, operetten »I Marokko», som gafs 1866 och med framgång återupptogs 1895, en symfoni, som prisbelönades vid en täflan i Tyskland 1888 och utgafs af Musikaliska konstföreningen 1890, konsertuvertyr, violinkonsert, romans för violin med piano, kammarmusik m. m.

CHRISTIAN BÖRS. †. Vår Paris-korrespondent skrifver: Den svensk-norska kolonien härstädes har genom generalkonsul Börs bortgång förlorat sin, antagligen äldste, med säkerhet främste, medlem! Nyss fyllda 82 år, efter ett par månaders stilla aftynande, afled han den 18 dennes.

JOSEPH DENTE.

CHRISTIAN BÖRS.

Född i Bergen, kom Christian Börs redan vid 16 års ålder öfver till Amerika. Efter jämförelsevis få år svingade han sig upp till chef för ett af de största exporthusen i New-York och var under en lång följd af år svensk-norsk generalkonsul därsammastädes. För ungefär 20 år sedan drog sig konsul Börs som mångmillionär undan affärerna och bosatte sig i Paris. Här har hans lif förflutit lugnt och stilla, men när helst det varit fråga om anskaffande af medel för något allmännyttigt företag eller bispringandet af någon landsman, ständigt har Börs visat prof på en storsinnad generosité.

Stora äro de summor, som af den aflidne skänkts till skolor, sjukhus och muséer. Särskildt har han i detta afseende ihågkommit sin födelsestad. »Det norska sjöräddningssällskapet» har ock i Börs sin egentlige grundare och störste donator, och dess chefsbåt bär äfven namnet »Christian Börs». Bland hans senaste donationer märkes en vacker summa till vår blifvande kyrkobyggnad i Paris, ett företag, för hvilket den bortgångne varmt intresserade sig.

Barnlös, sörjes Börs närmast af maka, en ovanligt sympatisk och begåfvad kvinna, som i Stockholm torde räkna flera vänner från den tid, han lefde där, förenad i ett tidigare äktenskap med läkaren vid norska gardesbataljonen doktor Schiött, som år 1864 stupade vid Dybböl. *E. S—m.*

TEATERFOLKETS DAG på Hasselbacken, till förmån för »Dramatiska och musikaliska artisternas pensionsförening», karaktäriserades just ej af någon vidare liflighet, ty solen och värmen saknades och följaktligen uteblef mycket af det »hela Stockholm», som eljes hade varit självskrifvet vid den behjärtansvärda friluftsfesten.

De uppträdande artisterna gjorde emellertid sitt bästa för att roa den publik, som infunnit sig. Intagande ingenuer sålde blommor och beledsagade naturligtvis sina doftande och färglysande varor med älskvärda ord och vackra leenden, fru Lambert sjöng bondlåtar till handklavér, hr Ringvall deklamerade Sehlstedt, hr Justus Hagman drog en Fröding, fröken Lindstedt dansade spansk dans, hr Barcklind sjöng Bellman o. s. v

Behållningen i klingande valuta blef ett tusental kronor, och det var ju inte så illa.

Vi bjuda i dagsnumret några grupper och personager från festen, visande de olika artisterna i utöfningen af sina muntrationsroller.

RENHÅLLNINGSSTREJKEN i Stockholm har, midt under det våren gjort sitt bästa för att iföra vår stad hennes allra vackraste skrud, klädt Mälardrottningen i smuts och trasor och gjort hennes fysionomi motbjudande.

Unga »samhällsförbättrande» studenter ha i bästa

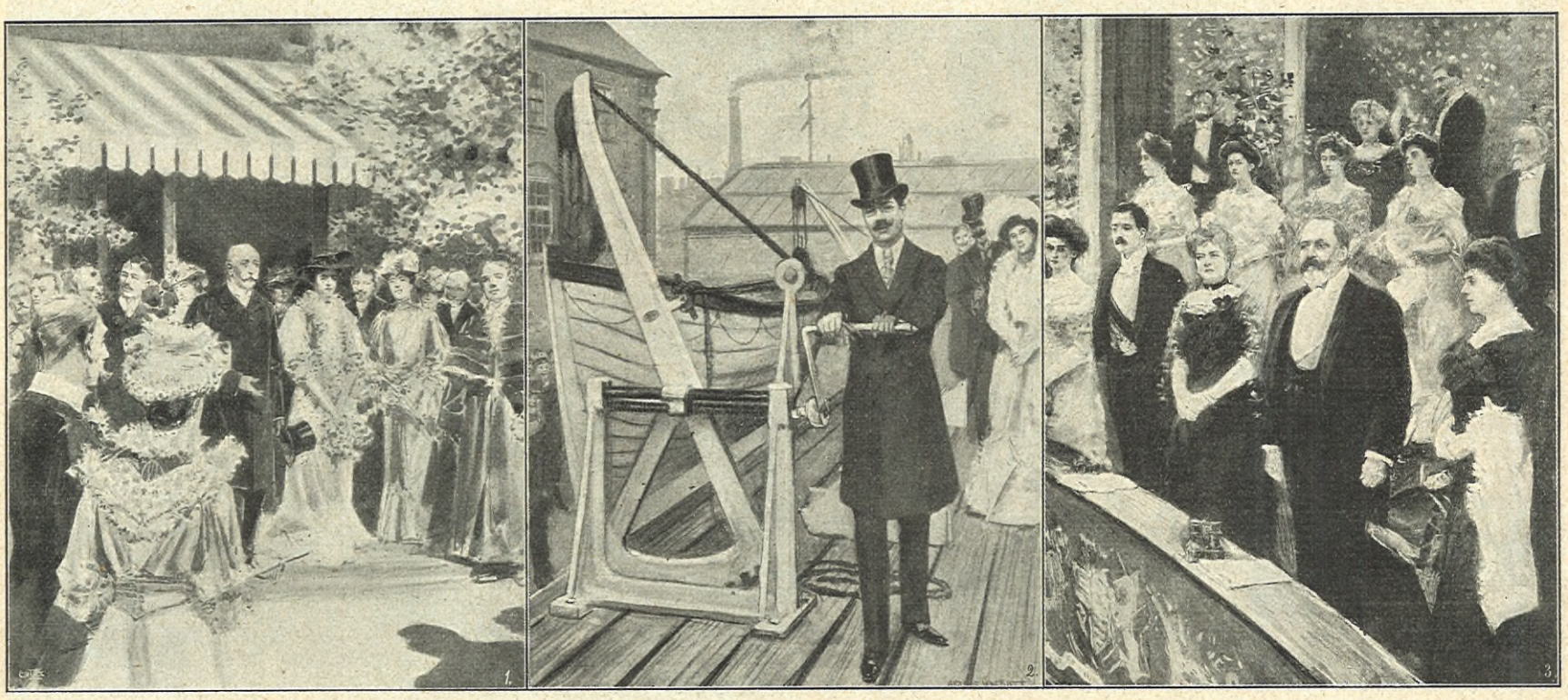

FRÅN PRINS GUSTAF ADOLFS LONDONBESÖK. 1. HERTIGEN AF CONNAUGHT OCH PRINSEN MED TROLOFVAD PÅ DEN HISTORISKA KOSTYMBASAREN I DEAN'S YARD. 2. PRINS GUSTAF ADOLF PROFVAR EN DÄFVERT I SKANDINAVISKA SJÖMANSHEMMET. 3. KUNG EDVARD OCH DE TROLOFVADE PÅ KONSERTEN I ALBERT HALL.

välmening sökt sopa rent utanför våra dörrar, så långt deras krafter räckt, men ett par hundra ovana armar förmå naturligtvis ej mycket, då det gäller att hålla en storstad ren från smuts.

För påskyndandet af konfliktens lösning torde deras i och för sig hurtiga ingripande ej heller varit till synnerlig nytta.

Vår fotograf har någon tidig morgonstund knäppt de nya »renhållningsbjonen» under fullgörande af deras arbete, och vi ha här återgifvit några af dessa ovanliga gatubilder, som alltid ha sitt tidshistoriska värde.

STOCKHOLMS AMATÖRFÖRENING, ett i hufvudstaden sedan någon tid tillbaka existerande skyttesällskap, företog i söndags med ångf. Enköping en utfärd till Fånö. Efter vid framkomsten förrättad bön intogs frukost ur medförda matsäckar. Sedan sysselsatte man sig med pistol- och revolverskjutning, hvari deltogo ett 140-tal af medlemmarne; vidare följde fältskjutning, en mycket intressant schnitzeljakt, och mellan dessa öfningar afhöllos täflingar i hopp, diskus- och spjutkastning.

Landtstormsbefälkursen, som står under 8 officerares från Svea garde instruktion, synes af skjutresultaten att döma ha all heder af sina öfningar.

Föreningen medförde på utfärden sitt ståtliga silfverbeslagna standar, som nu bars för första gången och därför vid utvecklandet hälsades med honnör.

STOCKHOLMS AMATÖRFÖRENINGS UTFÄRD TILL FÅNÖÖ. A. BLOMBERG FOTO. 1. MAN TÅGAR UPP FRÅN BÅTEN MED KRAFFTSKA SKOLANS GOSSMUSIKKÅR OCH DEN NYA FANAN I SPETSEN. 2. VÄRDEN BRUKSPATRON TAMM MED DOTTER OCH IDROTTSLEDARNE KAPTEN DRAKE OCH LÖJTNANT RÅLAMB. 3. ETT FINGERADT ANFALL. 4. KORUM.

Förutom ordföranden, kapten Drake, deltogo i täflingarna officerarne kapten Nykvist, löjtnanterna Kock och Hamilton, bröderna löjtn. Karlberg, löjtnanterna Schartau och Rålamb m. fl. Vi meddela i dagsnumret några bilder från den i allo lyckade utflykten.

sportevenemang. Det var idrottsklubben Atles internationel'a tretimmarsfotlöpning å bana.

Det är ganska länge sedan vi haft något liknande här i Stockholm och både idrottshabituéer och den stora allmänheten hade därför mött talrikt uppe i Idrottsparken, när starten ägde rum kl. 9 f. m. Af de tre anmälda tyskarne från Berlin startade endast en, W. Sennecke, Sport Club Komet, Berlin. För öfrigt var det uteslutande svenskar som deltogo.

Resultaten voro genomgående mycket vackra, och det bör nämnas att rekordet på tretimmarslöpning är endast sex meter längre änden distans, som dagens segrare, hr Thure Bergvall tillryggalade med sina 41,282 meter. Om man inte visste det förut, så är det nu konstateradt, att svenskarne äro de förnämsta fotlöparne i Europa näst engelsmännen. Segrarens bild återfinnes på nästa sida.

BARNENS DAG I MALMÖ. Den skånska hufvudstaden hade i förra veckan också arrangerat en »barnens dag» med lyckade festliga anordningar, hvilkas förnämsta moment var ett karnevalståg af 50—80 blomstersmyckade ekipage, i hvilka färdades ett antal kostymerade ungdomar, som under vägen genom staden insamlade penningar. Tillslutningen från allmänhetens sida var storartad. Vi meddela i dagsnumret en bild af det stora karnevalståget på dess eriksgata i barmhärtighetens tjänst.

EN TRETIMMARSLÖPNING I IDROTTSPARKEN.
Hufvudstaden bjöds i söndags på ett mera ovan-

BILDER FRÅN RENHÅLLNINGSSTREJKEN I STOCKHOLM. A. BLOMBERG FOTO. 1. SKOLGOSSAR SOM SOPÅKARE. 2. STUDENTER VID KVASTEN. 3. UNGA DAMER SAMLA PAPPERSLAPPAR I HUMLEGÅRDEN. 4. PÅ VÄG TILL SOPSTATIONEN. 5. SOPORNA AFLOSSAS PÅ JÄRNVÄGSVAGNARNA.

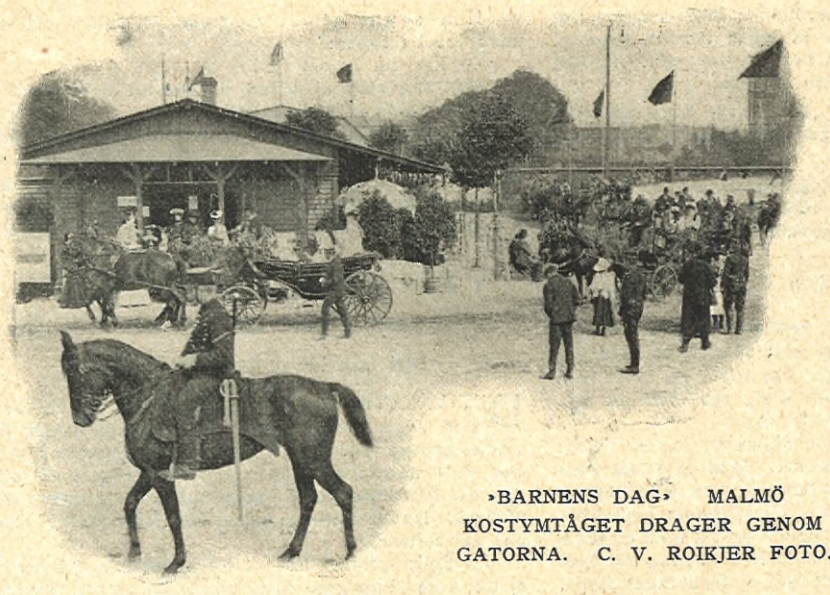

›BARNENS DAG› MALMÖ KOSTYMTÅGET DRAGER GENOM GATORNA. C. V. ROIKJER FOTO.

HUNDUTSTÄLLNINGEN

INOM DE brokiga träväggar vid Djurgårdsbrunsviken, där automobilerna för några veckor sedan samlade allmänheten i lifligt beundrande skaror, ha de senaste dagarna en präktig samling af skällande och morrande fyrfotingar från hela norden haft meeting och åt sina husbönder hemfört pris och berömmelse i mängd.

Hunden är ju, enligt Maeterlinck, människans sannaste vän, hvadan det är en välförtjänt heder åt dessa våra trofasta kamrater, våra hjälpare i nöd och fara och vårt sällskap i ensamma stunder, att de få pris och bli ärofullt omtalade i pressen.

Äfven hos kvinnorna äro hundarne som kändt, stora favoriter, och det är ej minst ur denna synpunkt vi i dagsnumret presentera en serie bilder från den nyss afslutade stora hundutställningen med dess olika rastyper af det ädla släktet canis samt en afbildning af konungens jaktklubbs vackra hederspris, som tilldelades hofjägmästare Seton för den vackraste kollektionen af stöfvare.

KONUNGENS JAKTKLUBBS HEDERSPRIS VID HUNDUTSTÄLLNINGEN.

IDA MATTONS SENASTE ARBETE

(Bref från Iduns Pariskorrespondent.)

INTET FÖREGÅENDE år har å ›Champs-Elysées-salongen›, den största af de båda i ›Grand Palais› samtidigt pågående officiella konstutställningarne, skulpturen varit så starkt och så väl representerad som nu.

Bland det allra bästa, säkert som det mest förtjänstfulla skandinaviskfinsk bildhuggarkonst har att här bjuda på, sätta vi fröken Ida Mattons stora staty i marmor ›Farniente.›

Vi hafva redan förut så många gånger omnämnt fröken M. och hennes konst att vi i år tänkte tiga.

Då vi emellertid nu fått veta, att vår förnämsta illustrerade tidning här, ›L'Illustration›, i det praktnummer, som den hvarje år ägnar de båda stora salongerna, ärnar reproducera detta fröken M:s arbete, hafva vi ej kunnat motstå nöjet att förekomma vår franska kollega. Äran att återgifvas i L'Illustrations ›salongsnummer› är så pass enastående för en svensk artist, att vi ej tro detta händt under de sista tio åren.

Statyn i fråga, utförd i ovanligt vacker marmor, föreställer en ung kvinna sittande vid sjöstranden i vågskvalpet. Motivet torde måhända ej utmärka sig för någon högre grad af originalitet, men utförandet afväpnar alla invändningar i den vägen.

En sådan formernas skönhet, en sådan linjernas renhet är man endast van att finna hos klassikens mästare.

Utom här nämnda arbete utställer fröken M. sin porträttbyst i marmor af Molière, redan förut omnämnd och afbildad i Idun.

Fröken M. är ej blott en af våra mest begåfvade konstnärer, hon är på samma gång en af de mera flitiga. Vid det besök vi gjorde henne i dag, funno vi henne läggande sista handen vid en relief att utföras i brons, afsedd att anbringas å det monument, som kommer att resas å Blockhusudden, vid inloppet till Gefle. Reliefen återgifver en trogen kopia af gamla *Fredriksskans*, ett bålverk, som vid upprepade tillfällen förskonades Gefle från att hemsökas af ryska ›brännare.› Monumentet, en ›monolit› i röd granit med sin ofvan nämnda relief i svart brons, kommer antagligen att resas redan i början af juni månad.

Paris 16 maj 1905. R. E. S.

›FARNIENTE›. STATY I MARMOR AF IDA MATTON. UTSTÄLLD PÅ ÅRETS PARISSALONG. FOTO. FÖR IDUN AF M, ALBIN, PARIS.

MELLINS FOOD

är en lättsmält, närande föda för barn, sjuka, konvalescenter och ålderstigna personer och är varmt förordad af herrar läkare.

Köpes på alla apotek.

Prof samt broschyr om barns uppfödning gratis och franko från

MELLINS FOOD DEPOT,
Malmö.

PIANINOT. SKISS FÖR IDUN AF EMMA SVENSSON.

(Forts. fr. föreg. nr.)

OCH HON, hvad hade hon att gifva människorna? Hon ägde bara ett hjärta, som kunde älska, och all sin kärlek hade hon gifvit Ossian Törne — han, som ägde så mycket, att han ej såg den lysande skatt, hon räckte honom.

Sommardagarna skredo fram, och för hvarje gång solen famnades af skogsranden öfver den blåa sjön, närmade sig den dagen, som skulle föra bort solen från Leonors himmel.

Ossian Törne hade mycket, som väntade honom där ute. Han skulle där föra en fjärilstillvaro bland blommor och sol, och den stackars Leonor kände sig som en vinglös varelse, som vill flyga, men är dömd att sitta i skuggan.

Att få följa Ossian Törne, att bli delaktig i hans arbete, det skulle varit den högsta lyckan för henne, men den kunde aldrig vinnas.

Han hade sagt, att han skulle komma tillbaka, när han blifvit färdig som konstnär. Men dit var ju en lång tid, åtminstone lång för ett hjärta, som älskade. Men hon hoppades dock ännu. Nu var det ej endast dansmelodier, som ljödo inom henne, det var också vemodiga ackord, som talade om väntan och saknad.

Så hade Ossian Törne spelat den sista melodien på pianinot och tog afsked för att lämna Leonor kvar i skuggan, när han själf fladdrade ut i ljuset.

— När kommer ni tillbaka? frågade Leonor med hela sin själ i ögonen.

— Jag vet ej. Kanhända dröjer det ej länge. Jag får se, hvad som binder mig därute.

Leonor teg ett ögonblick. Skulle hon ej få veta något om honom, skulle det ej bli något föreningsband mellan dem? Så erinrade hon sig något.

— Som jag förut talat om för er, har jag en kusin, som också studerar musik. Eftersom hon har samma mål som ni, kanske ni träffar henne någon gång. Hälsa henne från mig. Det vore roligt att veta, hur långt hon hunnit på sin konstnärsbana.

Han lofvade, att han skulle försöka få reda på kusinen. Så skildes de.

Ossian Törne hade dragit ut i världen, och Leonor var ensam med tystnaden på Björklunda. Fadern gick i sitt underliga drömlif, och uppe i salongen teg pianinot som förut. Men där uppe sväfvade ännu ekot af alla de toner, som ljudit där under de korta sommardagarna.

Leonor satt åter framför pianinot, önskande en fåfäng önskan att kunna spela. Om hon ändå kunnat

THURE BERGWALL, FÖRSTE PRISTAGAREN I TRETIMMARSLÖPNINGEN, INKOMMER TILL MÅLET.

Köp Venersborgs BARNSKODON!

Bästa svenska fabrikat!

Hvarje sula stämplad med vidstående fabriksmärke.

Tillverkas af:

Aktiebolaget

A. F. Carlssons Skofabrik,

Venersborg.

Försäljes i minut hos de flesta skohandlande i landet.

spela en enda af Ossian Törnes melodier — bara en enda. Men äfven om hon gifvit honom hela sin själ, hade han ej kunnat gifva henne något af sin konst.

Det blef höst kring Björklunda, tystnaden hade intagit härskarsätet.

Pianinot var slutet, och Leonor gick i ängslan att någon skulle komma och röra det. Men ingen kom.

En dag fick Leonor höra musik nere på gården. Hennes hjärta började slå häftigt. Hon ilade ned. Därnere satt en gosse från en af skogstorpen. Han hade en gammal fiol, hvarpå han spelade en af Ossian Törnes melodier. Lille Gusten kallades han. Mager och blek var han och hade tycke af en fågelunge, som skadats i vingarna. Han hade stora ögon, och det låg något hungrigt och undrande uti dem.

— Hvar har du lärt den melodien? frågade Leonor.

— Den har jag lärt af en herre, som hette Törne.

— Hvar har du träffat honom?

— Han brukade ibland vara hemma och spela. Och då lärde jag mig flere stycken.

Så tog hon lille Gusten med sig in, och han spelade alla melodierna, Ossian Törne lärt honom.

— Tycker du om att spela? frågade Leonor.

— Det är det roligaste, som finns. Jag skulle så gärna vilja lära mig, men mor har sagt, att det kostar pängar, och det ha vi inga. Så att det går aldrig.

Lille Gusten var så bedröfvad, och hans sorg afspeglade sig i de stora, hungriga ögonen. Stackars lille Gusten, han ville flyga, men vingarna skulle stäckas.

Han var fattig och trasig och hade bara en gammal fiol, men ändå kunde han spela Ossian Törnes melodier. Hvad skulle hans talang tjäna till? Hvarför hade hon ej fått den, hon som var rik och älskade en konstnär. Den där lille gossen hade bestämdt fått gåfvan, hon skulle ha.

När lille Gusten gått, kände Leonor, att den inre harmonien var störd, det hade kommit ett missljud i den, ett missljud, som lät skärande och bittert. Men lille Gusten, som hade hunger i ögonen och Ossian Törnes melodier i sin gamla fiol, hade hon ej bjudit att komma tillbaka.

Det hvita hade återtagit sitt välde öfver Björklunda och skogarna rundtomkring. För hvarje dag befästes dess makt. Ibland föll snö, så att den bländande dräkten blef tjockare, så kom kölden och gjorde den fast. De matta solstrålarna förmådde endast göra hvitheten ännu mera gnistrande. Skenet af nattens stjärnor och måne spred öfver den ett blåblekt ljus.

Ensamhet och tystnad härskade fortfarande på Björklunda

Ossian Törne hade hörts af en enda gång. Ett bref, hvari han tackade för den åtnjutna gästfriheten under sommaren och nämnde, att han slutat bekantskap med kusin Leonor.

Leonor hade svårt att hålla den inre harmonien vid makt. Hon kände, att där snart skulle spelas dödshymnen öfver hennes hopp.

Så en dag, när hvitheten var så fläckfri som möjligt, kom fadern och gaf henne två kort. På det ena stod — Ossian Törne och på det andra kusin Leonors namn.

Leonor såg på korten och sade endast:

— Ah, kusin Leonor.

Och när hon såg efter i tidningarna, stodo samma namn där.

Hon gick upp i salongen och betraktade pianinot med förtvifladt förebrående ögon. Det var ju det, som var skulden till hennes olycka.

Det var inte sannt, som jag trodde, sade hon till sig själf. Lifvets mening är hvarken att älska eller hoppas — den är endast att lida. Må hon tro annorlunda, den lyckliga Leonor, när de tillsamman spela melodier af lycka och kärlek.

— Det var ju hon, som skulle ha pianinot. Jag kan ej förstå, hvad det skulle göra här. Om jag ej fått det, hade jag aldrig lärt känna honom. Jag kände ju, att det skulle bli min olycka.

— Hvarför skulle jag missförstå lifvet? Hvarför skulle jag tro, att det var lycka? Om jag aldrig fått höra de där melodierna. — — —

Nu var det förbi med harmonien inom henne. Det var, som om nästan alla strängar brustit, tonerna, som ljudit om glädje och hopp, voro tysta. Endast klagande, brutna ackord voro hörbara.

Trögt skredo dagarna, Solen var bara ett litet stycke uppe på himmelen. Så kom mörkret och skymde bort hvitheten.

Leonor gjorde ett öfverslag af sitt lif. De brustna strängarna kunde ej fogas tillsamman. Nu hade hon ej annat att göra än att drömma underliga drömmar liksom fadern.

Fadern såg dock, att hon led. Så sade han en kväll till henne:

— Leonor, du vantrifs bestämdt här på det ödsliga Björklunda. Det är ej rätt af mig att hålla dig kvar här, du, som är ung. Du borde se lifvet från en annan sida. Världen är stor, res hvart du vill. Jag har ingen rätt att kvarhålla dig.

Hon såg ut. Därutanför skogarna låg en värld; det var fjärilarnes tummelplats. Men inte alla voro fjärilar, där voro ock en hel hop vinglösa, arbetsmyror, som släpade på tunga bördor. Fjäril kunde hon ej bli, hon hade inga vingar, men gällde det att fylla en plats genom plikt och arbete, kunde hon stanna, där hon var. Det insåg hon nu, fast hon ej förut tänkt därpå.

Skulle hon lämna Björklunda, resa genom de stora rikena af hvithet och tystnad, som bredde sig rundt omkring? Hvad skulle hon göra därute, hon, hvars alla glädjesträngar brustit midt af. Inga händer funnos, som kunde foga dem tillsamman. Det var just de händer, hvilka kommit dem att ljuda, som orsakat, att de brustit. Hvad skulle hon ute i världen med sina brutna sorgackord?

— Far, sade hon, skulle du tycka att det blefve tomt, om jag reste?

— Ja visst blefve det tomt. — Han strök henne sakta öfver pannan. — Men du får ej tänka på mig. Jag får väl gå i min ensamhet, bara jag visste, att du kunde återvinna din glädje. Leonor, du är ej lik dig, du sörjer, men om det är för ensligheten här, så res ut.

— Jag sörjer ej öfver ensligheten här, och jag vill inte ut. Jag vill bli här på Björklunda.

— Jag är så lycklig öfver att du stannar här. Bara det ej är någon uppoffring af dig.

Fadern hade blickat så djupt i hennes själ, att han sett en sorg där, men hvarför hon led — så djupt hade han ej pejlat.

När Leonor blef ensam, brast hon i gråt. Det var så underligt detta, att någon sett hennes sorg och talat om den, liksom det också var underligt, att hennes glädjetomma lif dock spred glädje åt faderns.

Det blef litet mera harmoni inom henne.

En dag fick hon se lille Gusten komma med sin fiol. Hon ropade på honom att komma in. Hans ögon sågo ännu hungrigare ut än förr. Så tog han fram fiolen och spelade alla Ossian Törnes melodier. De förekommo Leonor såsom toner från en aflägsen värld, en värld, hon för längesedan lämnat. Mellan denna och henne bredde sig en tom, mörk natt, hvars svarta skuggor just nu började vika för en ny dags gryning. —

Stackars lille Gusten. Skulle hans vingar någonsin få växa ut. En tanke föll henne plötsligt in.

När han slutat, sade hon till honom:

— Du ville ju gärna lära dig spela?

— Ja, men det kan jag aldrig få.

— Det går nog, bara du bidar och hoppas, lille Gusten. Du skall få se, att det går till slut.

Då tändes hoppet i hans ögon.

Så gick han, men nu blef han ombedd att komma tillbaka. Det var, som hans musik återfödt harmonien inom henne.

Sedan stod hon och tittade ut i kvällen, hvars aningsfulla vårstämning fann gensvar inom henne själf. Hon hade nu kommit till klarhet, det myckna, som förr varit outredt, hade det kommit reda uti. Ej var det lifvets mening, att hon endast skulle få, hon måste ha något att gifva. Det var, när hon endast fordrat, hon varit olycklig. Hon hade ju gifvit sin kärlek, men då hade hon varit självisk. Nu var detta förbi. Men det fanns så många andra, som hon kunde älska, fast inte självisk. Ty att älska var nog ändå det högsta.

Rundt omkring henne funnos ju människor, människor, som med båda händer skulle taga emot kärlekens gåfva. Det var inga konstnärer, som voro föremål för lyckans slöseri, nej, det var fattiga, bortglömda människor, för hvilka en liten glimt af vanlig hvardagslycka betydde så mycket. De fordrade ingen himlastormande lycksalighet, som hon en gång gjort. Hon såg dem alla framför sig och främst lille Gusten, som med sin fiol tolkade de fattigas och glömdas tysta längtan.

Så mindes hon Ossian Törnes ord, att lyckan ligger ej i hvad man får, utan i hvad man ger. Och nog kunde hon gifva, därtill behöfdes ej en konstnärs händer.

Nu kände hon åter harmoni inom sig, fast nu ej där ljödo några sprittande danstoner. Men lifvet, den store konstnären, hade stämt andra strängar till ljufva melodier, som hade något af evighetsklang uti sig.

Hon sprang upp i salongen till fadern och sade med jubel i tonen:

— Far, nu är det vår!

Han såg glad på henne, anande att orden först och främst syftade på henne själf.

Den nedgående solens glans föll skimrande röd in i rummet. Borta i hörnet stod pianinot slutet och tyst och skulle kanske alltid förblifva det. Det verkade nu ej längre förebrående — men så hade det för ej länge sedan fått ljuda under en verklig konstnärs händer.

MADAME CHARLES CAHIER,

EN SVENSKA OPERANS BLIFVANDE GÄST.

(Bref från Iduns Pariskorrespondent.)

DET VÄCKTE min ej ringa förvåning, när jag för ett par dagar sedan erhöll en artig skrifvelse från »Amerikanska sociétetens damer», undertecknad af ett par dess mest framstående representanter, med inbjudan att öfvervara en »Concert intime» att gifvas af en af deras landsmanninor, mme Charles Cahier, i »Salle des agriculteurs».

En dylik artighet fordrar ett vedermäle och jag kan ej finna en lämpligare form härför än att för »Svenska societetens damer» redogöra för mina intryck från denna konsert.

Den ägde rum i går, och ännu 24 timmar efteråt klinga i mina öron dessa härliga toner, af hvilka madame Cahier visade sig vara i besittning. Hon äger en kontraalt af fenomenalt omfång och med den vackraste färg. Sångsättet är det mest fulländade, och hon rör sig med samma säkerhet i det höga som låga registret. Auditoriet var i fullkomlig hänryckning. Om jag för min egen anspråkslösa del förklarar, att jag aldrig hört något dylikt, så har denna försäkran ingen betydelse, men då Léon Sarty, »Figaros» musikkritiker, hvars redogörelse för konserten jag har framför mig, säger ungefär detsamma, bör dock min utsago få en viss auktoritet. »C'est une âme qui chante avec un grand art», säger denne musikaliske finsmakare på ett ställe för att längre fram förklara: »ce n'est pas une étoile qui se lève, c'est un astre qui apparait soudain!»

Efter konsertens slut gaf sångerskan, som ej föreföll det minsta trött efter en dylik kraftansträngning, »cour». Äfven mig skänkte hon några minuter, och från detta samtal, kompletteradt genom ett senare med hennes man, ber jag att få meddela:

Mme C. är född i Indianopolis och dotter till en öfverste Walken, i sin ordning tillhörande en gammal skottsk högförnäm ätt. Miss Walken gifte sig redan vid tjugu år med den framstående advokaten och politikern Morris Black, ett äktenskap, som dock efter få år upplöstes genom mannens död. Mrs Black, som redan som flicka idkat musikstudier, ägnade sig nu som änka fullständigt åt sin sång. Efter studier i New-York kom hon till Paris, där hon studerade för F. König samt nu senast för Jean de Reszke, inför hvilken hon insjungit sina operapartier. Hennes lärare i dramatik är den ryktbare Capoul. Hennes studier äro nyligen afslutade, och med undantag af en tourné genom Nordamerika, har hon endast sjungit i Nizza, Monte Carlo och nu i Paris. I vintras debuterade hon å operan i Nizza, som Orphée i Glucks opera med samma namn, en debut, som blef en fullständig succés.

I vintras gifte hon sig med mr Cahier, innehafvare af ett stort medicinskt institut i Nizza, en ung, sympatisk man, i hvilken vi till vår förvåning funno en landsman, en genuin stockholmare! Det unga paret bebor under säsongen Rivieran, hon sjungande, han arbetande i sitt institut, men under somrarne ämna de konsertera. Här ifrån Paris, där ännu ett par konserter komma ett gifvas, starta de för en turné, omfattande England, Tyskland och Skandinavien. Engagement äro träffade om gästuppträdande vid åtskilliga operor. I september inträffar man i Stockholm och här äro underhandlingar slutade med operachefen om gästspel.

Det är närmast på denna grund som jag ansett det på sin plats att redan nu för Iduns läsare visa bilden af och lämna några upplysningar om henne, som helt säkert kommer att med sin konst tjusa den musikförstående allmänheten i hennes makes hemland.

Edvard Stjernström.

Paris den 16 maj 1905.

TEATER OCH MUSIK.

KUNGL. TEATERN. En repris af »Figaros bröllop» med fru *Lykseth-Schjerven* som grefvinnan och fru *Clausen* i Cherubins roll gjorde i förra veckan lycka hos publiken, ett vederhäftighetsbevis så godt som något för en talangfull framställning i betraktande af, att de båda artisterna haft förstklassiga föregångerskor i de respektiva rollerna och dessutom fått framträda i säsongens allra sista dagar, då teaterintresset är betydligt mattadt.

I måndags uppträdde signora *Labia* i sin andra gästroll, Santuzza i »På Sicilien», och visade äfven i detta parti sin sångkonst och sin dramatiska förmåga från en mycket fördelaktig sida.

DRAMATISKA TEATERNS ELEVSKOLA hade i år vid sin sedvanliga uppvisning att glädja sig åt så godt som odelad framgång. De unga adepterna fingo pröfva sina krafter i så olikartade uppgifter som »Othello», Holbergs »Henrik och Pernilla», en liten enaktare af Scribe samt ett svenskt proverb.

I »Othello» visade sig eleverna mindre väl rå med sina roller. ehuru goda ansatser äfven där förmärktes, men sedan togs skadan igen i brottstycket ur »Henrik och Pernilla», där Henriks, Arvs, Pernilles och Magdelones framställare respektive hrr *Brunius* och *Tranberg* samt fröknarna *Sjöblom* och *Alexandersson* med både stilkänsla, godt humör och väl träffad karaktär utförde sina roller.

I Scribes rätt enkla komedi »Vår unga gudmor» framställde fröken *Semb* den unga gudmodern med ett tjusande behag och en täck skalkaktighet, som voro långt öfver elevstadiet.

Äfven i slutnumret, Emelie Lundbergs proverb »Förlåt mig», hedrade sig de unga eleverna, och man lämnade uppvisningen med en känsla af glädje öfver de visade resultaten. *E. H—n.*

SVENSKA TEATERN. *Marcel Prevosts "Ett samvetsäktenskap"* hör till dessa äkta parisiska stycken, som göra sig briljant på *Théâtre français,* men som endast med svårighet tåla en förflyttning till annan plantskola. Ämne, lifssyn, teknik, allt är så genomgalliskt, att hindren för en germanisering uppstå redan vid titeln *"La plus faible" — "Ett samvetsäktenskap"*, ligger icke hela divergensen mellan den parisiska och, låt oss säga, den göteborgska synvinkeln innelyckt redan i denna begreppsvolt! Den unge författarens irreguliära förbindelse väcker familjens harm uteslutande af ekonomiska och sällskapliga grunder; den etiska innebörden besvärar sig ingen med att utreda och samvetet sitter näppeligen djupare än i bröstfickan.

Vår premiärpublik var emellertid helt intresserad af hrr Bror Olssons, Bæckströms, fröken Torsells, fru Byströms med fleres Svenska-teater-edition af paradstycket från Molières hus och deltog med sina bästa lånbiblioteksk änslor i den välspunna intrigen. *J. N—g.*

O. D:s KONSERT i Östermalms kyrka sistlidne fredag, hvarvid programmet upptog idel populära manskörer, såsom Kapfelmanns »Vårsång», Reissigers »Olav Tryggvason», Griegs »Sangerhilsen», Södermans »Ett bondbröllop» o. s. v., hade samlat en fulltalig publik, som under stigande stämning mottog körens

MADAME CHARLES CAHIER. ALBIN, PARIS, FOTO.

förträffligt framförda prestationer. Hr *Ralf* biträdde som solist i stället för operasångaren C. F. Lundqvist, hvilken af opasslighet hindrades att medverka, och sjöng särdeles vackert solot i »Sæterjentens söndag». En med vacker bariton begåfvad O. D.-ist beredde likaledes åhörarne en njutning medels sitt förträffliga återgifvande af solopartiet i Kjerulfs smältande fagra »Kan det tröste.» Flere extranummer bestodos, innan publiken ville skiljas från den populära sångarskaran.

GARGAROL

välsmakande, koncentreradt, antiseptiskt munvatten.

Hämmar **syrebildning** i munnen, skyddar därför **tänderna.**

Bruksanvisning å intyget.

Obs.! Stänkproppen förlagd i flaskhalsen. **Obs.!**

HYLIN & C:o F. A.-B.
STOCKHOLM.

KALMAR MUSIKSÄLLSKAP gaf nyligen en särdeles lyckad kyrkokonsert, hvarvid utfördes Haydns oratorium "Skapelsen." De medverkandes antal uppgick till omkring 60 personer. Orkestern räknade 25 personer och utgjordes af stadens musici och amatörer, dir. Schous kapell samt krafter från Helsingborg och Karlskrona. Som solister fungerade fruarna Caroline Östberg och Ellen Fransén samt hrr Gislén, Sellin och Th. Bergh. Det hela anfördes ovanligt nog af en präst, pastor Valerius Olsson, hvilken är Kalmar musiksällskaps ordinarie och mycket nitiske ledare Utförandet lär enligt platstidningarna ha varit utmärkt i fråga om renhet och välklang, och fru Östberg, som sjöng Gabriels parti, prisas särskildt för sitt nobla musikaliska föredrag. Efter konserten fotograferades samtliga de medverkande af fotografen Sandberg, och är det denna bild vi blifvit satta i tillfälle att här återgifva.

Iduns bibelupplaga.

TILL PRENUMERANTERNA å Iduns bibelupplaga följer med veckans nummer ark 11, upptagande fortsättning af Marci Evangelium, kap. 7—10 och med tvänne helsidesbilder: "Jesus uppväcker Jairi dotter" af *Axel Helsted* samt "Den blinde Bartimeus vid vägen af *Pekka Halonen.*

KÖKSALMANACK

Redigerad af
ELISABETH ÖSTMAN.

Inneh. af Elisabeth Östmans Husmodersskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR VECKAN 4—10 JUNI 1905.

Söndag: Soupe-cremont; fisksoufflé med holländsk sås; champignonspäckad oxfilet med fransk potatis; brulépudding.

Måndag: Wienerkotletter med spenat; soppa på aprikoser.

Tisdag: Jordärtskockspuré med rostadt bröd; kromgädda med smör, pepparrot och potatis.

Onsdag: Kroppkakor med skiradt smör; saftsoppa med skorpor.

Torsdag: Soppa med makaroner; märgpudding med brinnande sås.

Fredag: Biffstek med potatis; rabarberkräm med mjölk.

Lördag: Stekt fläsk med potatispuré; hvit sagosoppa.

RECEPT:

Fisksoufflé (f. 6 pers.) 100 gr. smör, 100 gr. mjöl, 5 dcl. grädde, 3 kkp. kokt fisk, (1/2 kg. gädda), 6 ägg, salt, hvitpeppar.

Till formen: 1/2 msk. smör, 2 msk. stötta skorpor.

Beredning: Smör och mjöl sammanfräsas och grädden tillsättes litet i sänder under flitig rörning, hvarefter afredningen får ett godt uppkok och hälles upp att kallna. Den kokta fisken plockas fin som risgryn och nedröres i den kalla smeten jämte äggulorna en i sänder. Den afsmakas med kryddorna och sist nedskäras de till till hårdt skum slagna ägghvitorna. Massan slås genast i smord och brödbeströdd form och gräddas omkr 1/2 tim. i ordinär ugnsvärme.

Soufflén serveras genast den tages ur ugnen

Champignonspäckad oxfilet (f. 6 pers.) 1 1/2 kg. oxfilet, 1 burk konserverade champignoner à 70 öre, 3 msk. smör (60 gr.), 1/2 tsk. salt, 1/2 lit. buljong, (1/2 lit. kokande vatten, 1/2 tsk. Liebigs köttextrakt, 1/2 tsk. salt).

Sås: 1 msk. smör (20 gr.), champignoner, köttsky, 1 msk. mondaminmjöl, 2 msk. vatten, salt, socker, hvitpeppar.

Beredning: Fileten, som bör ha hängt 2—3 dagar, bultas lätt med en fuktig klubba, putsas väl och tvättas med en duk doppad i hett vatten. Den späckas därefter med en del af de ituskurna champignonfötterna. (Hattarna sparas till garnering och resten af fötterna användas till såsen.) Två msk. af smöret brynes i en liten långpanna, oxfileten ilägges och brynes väl på alla sidor, ofvanpå spisen, hvarefter den saltas och spädes med litet af den kokande buljongen. Den insättes i ugnen och får steka omkr. 40 min. under det den öfveröses och spädes hvar tionde minut.

Fileten skäres i tunna skifvor upplägges på varmt serveringsfat och garneras med champignonhattarna, frästa i resten af smöret, samt persilja.

Resten af champignonfötterna skäras i fina tärningar och fräsas i smöret, den silade och skummade köttskyn tillsättes och såsen afredes med mondaminmjölet utrördt i vattnet. Den får därefter koka under rörning i 5 min. hvarefter såsen afsmakas med kryddorna och serveras i särskild såsskål.

Brulépudding (f. 6 pers.) 3 hg. toppsocker, 2 1/2 dcl. vatten, 6 stora ägg, 40 gr. strösocker, 6 dcl. tunn grädde, 1/2 vaniljstång.

Beredning: Brulépudding beredes helst dagen innan den skall serveras. Sockret kokas med vattnet, tills det är torrt, då det omröres, tills det åter blir flytande och har vacker ljusbrun färg. Något af sockerlagen hälles i en vacker bleckform, som vändes rundt, så att lagen täcker både bottnen och sidorna Den öfriga sockerlagen spädes med vatten och serveras som sås till puddingen. Äggulorna röras med sockret i 20 min. Grädden kokas med vaniljstången och tillsättes de rörda äggulorna under stark vispning, vispningen fortsättes, tills krämen kallnat, då de till hårdt skum slagna ägghvitorna nedröras. Krämen hälles i den beklädda formen och får koka i vattenbad omkr. 1 tim. i ugn.

Puddingen stjälpes upp, när den är fullkomligt kall.

Wienerkotletter (f. 6 pers.) 6 hg. benfritt kalfkött, 1 1/2 hg. kokt potatis, 2 msk. fint hackad persilja, 2 msk. grädde, 2 tsk. salt, 1/2 tsk. hvitpeppar.

Till panering: 2 ägg, 1 1/2 kkp. stötta skorpor.

Till stekning: 3 msk. smör (60 gr.), 3 kkpr buljong eller vatten.

Beredning: Köttet tvättas med en duk doppad i hett vatten, skäres i tärningar, befrias från hinnor och senor och drifves 3 ggr genom köttkvarn, sista gången tillsammans med potatisen. Färsen arbetas väl tillsammans med persiljan, grädden och kryddorna. Af färsen formas tunna kotletter, hvilka penslas med de uppvispade äggen och vändas i de stötta skorporna. En stekpanna upphettas långsamt, smöret brynes däri och kotletterna få sakta genomsteka med tätt slutet lock omkr. 10 min.

De serveras med spritärter eller spenat.

Soppa med makaroner (f. 6 pers) 3 kg. köttben, 6 msk. flottyr, 5 lit vatten, 3 msk. salt, hvitpeppar, 1 morot 1 palsternacka, 1/4 selleri, 5 persiljestjälkar, 1 msk. smör (20 gr.), 1 1/2 msk. mjöl, 2 msk. stjärnmakaroner, 2 msk. rifven parmesanost.

Beredning: Köttbenen sköljas väl i kallt vatten och klappas in i en kötthandduk. Flottyren upphettas i en tackjärnspanna, tills den blir rykande het; köttbenen brynas däri och nedläggas i buljongskitteln och det kalla vattnet samt saltet tillsättas. Kitteln sättes öfver elden, och när spadet kokar skummas det väl, hvarpå hvitpeppar, de ansade rotsakerna och persiljeknippan ilägges och det hela får koka med tätt slutet lock omkr. 5 tim. Buljongen silas och skummas väl. Smör och mjöl sammanfräsas, buljongen tillsättes litet i sänder, och de sköljda stjärnmakaronerna ilägges, hvarefter soppan får koka 1/2 tim., eller tills makaronerna äro klara. Soppan afsmakas med den rifna osten, peppar och salt.

Märgpudding (f. 6 pers.) 3 mjuka tvåöres hvetebröd, 3 ägg, 5 1/2 dcl. gräddmjölk, 1/2 kkp. strösocker, 1 dcl. konjak, 1/2 tsk. kanel, 1/4 tsk. kardemumma, 1 knifsudd nejlikor, 1 tsk. salt, 1 hg. märg, 1 liten msk. mjöl, 1/2 kkp sultanarussin.

Till formen: 1/2 msk. smör, 2 msk. stötta skorpor.

Sås: 1 dcl. konjak, 1 msk. vatten, 1 msk. socker.

Beredning: Brödet skäres i fina tärningar. Äggen vispas med mjölken och brödet ilägges. Märgen sköljes väl och inklappas i en duk samt hackas fint med mjölet. Russinen rensas, sköljas och förvällas. Brödet sönderröres med en slef, den hackade märgen, konjaken, kryddorna och russinen tillsättas. Massan hälles i smord och brödbeströdd form, som öfverbindes med smordt papper och puddingen gräddas i vattenbad i ugn omkr. 1 1/2 tim.

Konjaken, vattnet och sockret blandas tillsammans och uppvärmes samt hälles öfver puddingen.

Såsen påtändes, då puddingen skall serveras.

HUSMÖDRAR. Tillsen, att Ni alltid vid inköp af **Hafregryn & Korngryn** erhålla Hafregrynskvarnen "Sveas" i London med **Guldmedalj** belönade tillverkningar, förpackade i säckar eller kartonger om 1/1 & 1/2 kilo. Sveas Sundhetsmjöl i hel- eller halfkilopaketer rekommenderas till barn och sjuklingar och samtliga dess tillverkningar utmärka sig för sin goda smak, lättkokthet och renhet. Finnes hos alla välsorterade engrossister och detaljister i hela Skandinavien.

Hafregrynskvarnen Svea,
Ragnar L. Jeansson, KALMAR.

Tabell öfver näringsvärdet af våra förnämsta födoämnen uttryckt i öre pr kilo:
Fläsk 102, Oxkött 48, Rågbröd 54, Hvetebröd 55, Fårkött 62, Torsk 40, Mjölk 87, Korngryn 116, **Hafregryn 153.**

Gif barnen den bästa näring och de växa upp till friska och starka människor.
Gif vuxna den bästa näring och de förblifva friska intill sena ålderdomen.
Använd därför endast

Gyllenhammars patenterade hafregryn, hafremjöl

som fås i hvarje välsorterad speceriaffär.

Aktiebolaget
Göteborgs Ris- & Valskvarn.

Lagermans
Saft-kräm-pulver
"TOMTEN"

kan användas till den finaste middag.
En mera aromrik och rensmakande hallon-saftkräm kan ej framställas.
Betydligt billigare än hemmalagad.
Säljes öfverallt à 25 och 40 öre pr paket, som räcker till resp. 4 och 8 personer.

LEDIGA PLATSER

Platssökande

erinras om lämpligheten af att annonsera i Skånska Aftonbladet, Malmö, som läses af de flesta familjer i städer och på landet i södra Sverige.

Lärarinna,

som genomgått läroverk och tagit småskolelärarinneexamen o. är musikalisk, önskas till hösten i stilla hem på landet för två flickor, 7 och 9 år. Lön: 200 kr. Svar med fotografi och upplysningar till »P—n» Hessleholm p. r.

Å Nya Inackorderingsbyrån, Brunkebergsgatan 3 B, Stockholm, etabl. 1887, finnas verkligt goda platser för lärarinnor att söka för höstterminen.

Lärarinna erhåller anställning inst. höstterm in på större landtegendom för 2 flickor, 9 och 15 år. Bör ha genomgått högre seminarium, vara mycket skicklig i engelska, helst allvarligt sinnad och musikalisk. Betyg, löneanspråk, fotografi. Adr. »B», p. r. Hjo.

I värmländskt hem önskas för nästa läsår kompetent lärarinna att i vanliga skolämnen jämte musik undervisa 2:ne flickor, den äldre till 7:de och den yngre till 6:te klassen. Reflekterande härå torde med bifogande af betygsafskrifter och pretentioner vända sig till »Värmländskt hem» under adress S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

Informator i tyska och svenska till fordringarna för studentexamen och i matematik till kursen för VI: 2:— önskas under sommarmån. fritt vivre i naturskön trakt af norra Småland. Svar skyndsamt till »En elev», Aneby p. r.

Sjuksköterskebefattningen

å manliga sinnessjukafdelningen vid lasarettet i Gefle är ledig att tillträda den 16 instundande juni eller senast 1 juli. Lönen utgår med 400 kr. om året jämte bostad o. kost. Ansökan, åtföljd af vidimerade tjänstgöringsbetyg och intyg om lämplighet och kompetens samt af präst- och läkarebetyg, insändas till Lasarettsläkaren Doktor E. Lindström, Gefle.

Rättelse. Denna annons infördes i föregående n:r af Idun, på grund af felaktig korrekturläsning, under origtig rubrik »sjuksköterskетjänsten». Platsen kan således icke sökas af sjuksköterskor.

Öfversköterskebefattningen

vid härvarande epidemisjukhus kungöres härhos ledig. Löneförmånerna äro 450 kr. per år jämte fritt vivre och husrum. Förutom vanlig sjuksköterskekompetens fordras att hafva tjänstgjort å större epidemisjukhus. Ansökningar jämte betyg och åldersbevis torde inskickas före den 20 juni till undertecknad, som äfven lämnar närmare upplysningar.

Jönköping den 26 Maj 1905.

C. B. Hallengren,
Stadsläkare,

Värdinne- och husföreståndarinneplats

finnes ledig från början af juli månad hos enkling i större landsortsstad. I familjen finnas 3:ne halfvuxna gossar. Sökande som är musikalisk, och äger någon kunskap i lefvande språk äger företräde. Svar jämte fotografi och uppgift om ålder samt anspråk torde sändas före 25 juni detta år till Iduns expedition märkt »W. M. S. W».

Plats i tapisseriaffär

innes nu genast för en i ritning och apisseriarbete fullt skicklig och van person. Uppgift om löneanspråk och rekommendationer sändes till »Tapisseriaffär», Halmstad p. r.

En duglig och pålitlig **Arbetsföreståndarinna** erhåller plats vid Vänersborgs Hospital och Asyl från 1 Aug. Lön 350 kr. pr år och allt fritt samt såsom kostförbättringspengar 125 kr om året.

Bestyrkta betygsafskrifter jämte fräjdbetyg insändas till Hospitalskontoret Vänersborg.

Mot fritt vivre önskas anspråkslös flicka som sällskap och hjälp hos treflig familj på landet. Svar till »Fru E.» Iduns exp.

Barnfröken

äldre, pålitl., frisk och barnkär fr. godt hem, som vill åtaga sig att sköta 3 barn, 4, 2 1/2, 6 mån., något kunnig i sömnad, erhåller plats nu genast. 2 jungf. finnas. Svar med fotogr., uppgift å löneanspråk och ref. till Kapten B. v. Sydow, Carlskrona.

En troende flicka kunnig i matlagning får plats. Blir ansedd som familjemedlem. Adress fru A. Grönberg, Sundbyberg.

Hushållerskeplatsen

vid lasarettet i Gefle är ledig att tillträda den 1 instundande Juli. Lön 400 kr. jämte bostad och kost. Fullt kompetenta sökande, med vana vid handhafvande af större hushåll där ångkokning förekommer, insände sina ansökningar jämte betygsafskrifter samt öfriga rekommendationer före den 10 juni till lasarettsdirektionen i Gefle. **Obs.!** Något tidigare inställelse önskvärd.

Värdinna. En värdinna helst musikalisk, som eger förmåga att göra ett hem trefligt kan genast erhålla plats. Svar med fotografi till »T. 45» under adress: S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

Ung, bildad, barnkär flicka erhåller plats nu genast i Norrland såsom barnfröken. Svar med rekommendationer, fotografi och löneanspråk insändas till »Norrland», Iduns Annonskontor f. v. b.

Bildad, anspråkslös, sykunnig flicka äfven villig att deltaga i inom hus förefallande göromål, önskas som barnfröken. Svar med fotografi, ålder, lönepret. insändas snarast under adress »Maj 1905», Bjuråker.

Snäll, frisk, rask, ordentlig flicka med goda rekommendationer, kunnig i matlagning, får 1 nov. plats som ensamjungfru i bildad, mindre familj i stad. Ensamt rum, god lön. Svar med betyg, referenser, porträtt till »C. A. L.», Lund p. r.

En flicka af god familj får plats i 2 personers hushåll i Stockholm. Får ikläda sig alla inomhus förekommande göromål. För den sökande gifves tillfälle att lära enklare matlagning, och kommer hon att anses som familjemedlem. Åldersuppgift och fotografi önskas. Platsen tillträdes omkr. 15 aug. Svar till »15 kronor», Iduns Exp.

Ung, bildad flicka, villig att deltaga i inomhus förekommande göromål samt hjälpa barn vid läxläsning erhåller genast plats. Svar med fotografi till fru Ida Hånell, Hessleholm.

För en enkel, ordningsvan, ung flicka, som på egen hand och ensam vill åtaga sig att sköta ett mindre hushåll, finner god plats hos ensam fru. Svar med uppgift om löneanspr. och rekommendationer sändes till »Ordentlig», Halmstad p. r.

Finare Kammarjungfru

önskar svensk familj i Paris räknadt från oktober i år. Svar före 10 juni till Fru Gerda Sjögreen, Boxholm.

A woman Medical Gymnast and teacher of gymnasties required for a Physical Training College in England. Must be elever at theoretical work and able to teach anatomy. Must also be a good swimmer and speak English. Salary £ 86, resident post. Send full particulars, as to age. training and recommendations to Miss Anstey, The Leasowes, Halesowen, Worcestershire, England.

För en bildad flicka,

som är kunnig i handarbete och linnesömnad är plats ledig nu genast på landtegendom i närheten af Helsingborg. Svar till »Hjälp och sällskap», p. r. Helsingborg.

PLATSSÖKANDE

Lärarinna som innehaft fleråriga platser såväl i utlandet som hemma och undervisat elever på alla åldersstadier i alla ämnen samt upprepande gånger för studiers bedrifvande vistats i Frankrike, Tyskland och England, söker plats till hösten. Bästa ref. Sv. t. »S. G.» Iduns exp.

Lärarinna, 22 år gammal, önskar under ferierna, 26 juni—26 augusti plats i familj för att deltaga i där förefallande göromål. På lön fästes intet afseende. Svar emotses tacksamt före den 15 juni under adress »Lärarinna», Åmots bruk p. r.

En ung lärarinna

som är i saknad af hem, önskar under ferierna plats i familj som ämnar sig till badort, om barn finnes vara behjälplig med dem annars som hjälp och sällskap åt äldre dam. Svar tacksamt till »Lärarinna», Gislaved p. r.

Ung, musikalisk flicka, som genomg. 8-kl. elementarlärov. och mindre sem., önskar till hösten plats som lärarinna i familj. Svar till »K. J.», Umeå p. r.

Plats önskar lärarinna, undervisningsvan i alla ämnen, språk, musik. Enkel, glad. Svar »Barnvän» under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

Lärarinneplats till hösten och därjämte någon anställning för sommaren önskar 22-årig flicka, som med högsta betyg genomgått 8-klassigt läroverk för fl. och äger verkligt goda rek. från under flera år innehafda platser. Ej musikundervisning.

Svar till »Lärarinna»
Uddevalla p r.

Undervisningsvan kvinnl. student önskar plats som lärarinna under sommarmånaderna, hälst vid badort. Svar till »E. T.», Iduns exp.

Examinerad elementarlärarinna, frisk och stark, önskar till hösten anställning i skola eller familj att undervisa på lägre eller mellanstadiet. Tjänstgöringsbetyg från familj och elementarläroverk. Svar emotses tacksamt till »1905 Hösten» under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm f. v. b.

Ferieläsning i familj önskas af lärarinna, som genomgått privata lärarinneseminarium och som för språkstudier vistats utrikes. Svar märkt »23 år, 05», Iduns exp.

Guvernant

söker plats till hösten. Svar till »19 år», Hällnäs p. r.

Informator

med flerårig undervisningsvana och utmärkta rekommendationer önskar plats för sommaren eller för 1 år. Svar sändes benäget till »E. P.» Iduns exp. f. v. b.

Informatorsplats

önskas af gymnasist för skolgosse i nedre klasserna, hälst i officersfamilj. Svar pr omgående till »Informator», Iduns exp.

Bildad sjukgymnast

med trefligt sätt söker anställning i familj hälst på landet eller vid badort. Goda ref. Svar till »21 år»./ Iduns exp.

Kvinnlig massös af god familj önskar anställning emot fritt o. event. fria resor. Svar till »Sjukgymnast» Iduns exp. f. v. b.

23-årig flicka, som varit på mindre sjukhus ett år, söker under väntan att komma in på större, plats för sommaren hos sjuk herre eller dam. Villig, om tillfälle gifves, deltaga i andra göromål. Tacksam för svar till »Helfrid», Stenungsund.

Violinist önskar under sommaren plats till landet som lärare. Vidare referenser hos Prof. J. Lindberg. Svar till »Lärare», Iduns exp.

Ung dam önskar under en månads tid, i sommar, mot fritt vivre, undervisa i fiol och piano hos god familj bosatt vid vestkusten. Svar till musiklärarinnan fru Karin Hedin, Karlstad.

Värdinneplats.

Ung änka, enkel och anspråkslös, önskar nu genast eller till hösten plats hos respektabel ungherre eller änkeman med ett enkelt men godt hem. Finnes barn utlofvas den ömmaste och bästa vård. Är musikalisk. Svar till »Värdinneplats», Iduns exp.

Plats som husföreståndarinna eller hushållerska önskas af flicka, skicklig i matlagning. Sökanden har förut förestått hushåll. Sv. t. »L. F.», Växiö p. r.

Plats som barnfröken önskas af flicka van vid ordning och kunnig i sömnad. Har förut innehaft sådan plats. Sv. till »Landtluft», Iduns exp.

Ung flicka söker plats som barnsköterska, goda rekommendationer finnas. Svar till »Mycket barnkär», Lagmansholm.

Anspråkslös, ung flicka, som genomgått 7 klasser i elementarskola, önskar plats som barnfröken under sommarferierna. Upplysningar af fröken Sophie Witt, Helsingborg.

En 21-årig flicka, van vid inom hus förefallande göromål, och som därjämte i framstående prästhus på landet genomgått kurs i matlagning, bakning, handarbeten m. m. önskar plats i familj att gå frun tillhanda. Svar med uppgift på löneförmåner torde insändas till bankkamrer O. Bergman, Kalmar.

Som sällskap önskas anställning under sommaren vid badort el. landet af bildad dam. Goda ref. Svar till »H. E.», Iduns exp.

Anspråkslös 17 års flicka önskar mot fritt vivre komma i godt hem för att deltaga i förekommande göromål. Äfven villig att undervisa småbarn. Svar till »A. K.», Örebro p. r.

Väl rek. flicka, kunn. i finare o. enklare matlagn. samt allt hvad till ett hems skötande hörer, söker plats genast i familj eller hos bättre resp. ungherre. Sv. t. »C. A. 26 år», Lidmans Annonsb., Falun.

Huslig, språkkunnig, musikalisk fröken af fin familj, med ovanligt lugnt och godt sätt, önskar plats som sällskap o. hjälp. Svar till »Utan hem», Iduns exp., Stockholm.

Ung prästdotter söker plats på kontor eller i familj. Kompetent i tyska språket. Genomgått handelsskola i Hamburg. På lön fästes mindre afseende än på ett godt bemötande. Svar till »Sommaren 1905», Stockholm p. r.

Ung flicka af bättre familj, något kunnig i musik och handarbeten samt genomgått kurs i matlagning, önskar plats att gå husmodern i bättre familj tillhanda i Stockholm eller dess närhet. Svar utbedes till »Familjemedlem E. S.», Göteborg p. r.

En medelålders, bättre flicka söker plats i familj, att vara frun behjälplig i sömnad och hvarjehanda sysslor, äfven van att tillse barn. Vidare meddelar fru Sjöberg, Norrköping, Skepparegatan 45.

Ung, glad, arbetsam flicka önskar plats som hjälp och sällskap. Har i ett godt hem deltagit i husliga sysslor, musikalisk, umgängesvan, genomgått 8-klassigt läroverk med skolkökskurs. Svar till »Ordentlig och frisk», Iduns exp., Stockholm.

Inackorderingsbyrån Hamngatan 2, 3 tr. Norrköping, anskaffar verkligt goda lärarinnor, sällskapsdamer, barnfröknar och hushållsbiträden. Öppet 12—2 & 4—6. **Rikstel. 9 16.**

Bildad flicka söker plats, kunnig i matlagn., bakning, sömnad, ordentlig, glad. Svar »Villig-Duglig» under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Sthlm.

Ung flicka som genomgått 7 klasser i läroverk önskar undervisa barn eller deltaga i hushållet i bättre familj på landet mot fritt vivre. Svar »Duglig», Iduns exp.

Ung flicka, villig att uträtta alla inom ett hem förekommande sysslor och fullständigt behärskande franska språket önskar plats nu eller till hösten i aktningsvärd familj hälst i landsorten. Svar till »Anspråkslös», under adress S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm.

En 21-årig musikalisk flicka önskar mot fritt vivre plats i prästgård eller herrgård för att biträda i hushållet. Svar till »E. M. J.» Iduns exp.

Inackordering erhålles i mindre familj å naturskönt läge i norra Tjust. Svar till »God husmanskost». Solfvesta.

Å större egendom i Södermanl. belägen vid skog och saltsjön emottages unga flickor till inack. Pris pr mån. 65 kr. Pr. ref. Svar till »Godt hem», Jerna.

Inackordering önskas af lärarinna hos vänlig, allvarlig familj i hälsosam trakt. Undervisning meddelas 1 timma pr dag, om så önskas. Svar med pris m. m. före den 9/6 till »Hvila och bad», Iduns exp. f. v. b

Tre systrar önska inackordering öfver sommaren i godt hem (ej inackorderingsställe), i Sörmland, Västmanland eller Upland. Svar till »Moderat pris», Iduns exp.

Ung flicka

jämte bror om 12 år söka inackordering i god familj på större naturskönt belägen herrgård, där det finnes tillgång till ridhäst. Svar omg. till »Hj. H.», Tidningskont. Gust. Adolfs Torg.

För seminarist!

God inackordering i Stockholm från höstterminens början. Underrättelse af fru C. Darin. Adress till den 8 juni 23 Artillerigatan, 3 tr., sedan Torslund, Engelholm.

För gosse i skolåldern

som behöfver förkofra sig under sommaren kan erhållas inackordering hos familj boende på landet. För uppläsning till och med 5:te klass meddelas. Vidare genom fröken Hanna Granbohm, St. Badstugatan 64, 2 tr., Stockholm eller g:m Sörmlandspostens kont., Eskilstuna.

I stor vacker prästgård, frisk och sund trakt, nära intill järnvägsstation, kan god inackordering erhållas för ung flicka, som önskar utbilda sig i allt, som hör till ett väl ordnadt hem. Pris 60 kr. pr m. Svar till »Hemlif» Norrköping p. r.

Pensionat Warfsholm,

Klintehamn, Gotland, rekommenderas för badgäster och turister. Begär prospekt därifrån.

Pensionat Dahl—Kindlund,

Teatergatan 6, II, Stockholm,
rekommenderar sina komfortabla rum, med eller utan inack. på längre eller kortare tid. Allm. tel. 183 32. Rikst. 89 77.

Bonn am Rhein.

Haus Angela. Töchter — Pensionat 1:sten Ranges. Erste Referenzen in Schweden durch die Geschäftsstelle, desgleichen sowie Prospekt durch die Vorsteherin **Fräulein Böenninghaus.**

Fröknarna Böenninghaus träffas på hotell Kramer i Malmö den 1—15 juni.

Tysk Pension

hos Fru M. Ballauff-Haccius, Hannover, Rautenstr. 2 I. Familj, icke pensionat. Ref. Pastor Nilson, Stockholm, St. Paulsgatan 10, Missionsdir. Haccius, Hermansburg.

Fransk Pension.

France, Blois S/Loir. 2 h. Paris.
Pur accent français. — Institution de Demoiselles. — Bel Etablissement. — Éducation soignée. — Cours faits par Professeurs de l'Université. — Examens. — Vie de famille. — Rèfèr. Lector O. P. Behm & M:r Carl Sonnander, Gothembourg, Prix modèrès.
D:ce M:lle **Piquot,** Officier d'Académie.

Härligt sommarpensionat.

På landtegendom några minuters promenad från Vadstena finnes från 15:e juni tillfälle till god inackordering i i komfortabelt hem. Tillgång till tennisspel, jagt och fiske. I staden finnes varm- och kallbadhus. Pris för fullväxt person 90 kr. pr månad, för barn efter öfverenskommelse. Närmare upplysningar lämnas af Fru M. von Reedtz, Kungs Starby, Vadstena.

Sommarbostad.

Å säteriet Ulfstorp, 700 fot öfver hafvet, vackert läge invid skog och sjö, 5 km. fr. Jönköping, uthyres af en händelse billigt 3 till 8 fullt möblerade rum med kök, veranda, servis, ved m. m. Uppgörelse med Kapten Lunding, Ulfstorp pr Jönköping. Rikstelefon.

Ålsbäck

(1 mil från Lysekil).

Härligt läge vid Gullmarsfjorden. Nybyggdt pensionat. Stor, vacker park med lawn-tennis- och croquetplaner. Fiske och segling. Nybyggdt kallbadhus. Öppnas den 27 maj.
Vidare genom **Olga Dahl,** Lysekil.

HOTEL PRIMAVERA,

Via Veneto, Rom.

Innehafvare: Castelli & Atzel.

1:sta kl. Familjehotell, beläget midt emot Drottning Magueritas Residens och Svenska Ambassadhotellet.

Vid Vettern och Omberg i härligaste natur

Borghamns Turisthotell.

Öppet 1 juni—15 sept. Godt bord. Propra rum. Varma och kalla bad. Ångaren »Motala Express» anl. Borghamn. Moderata priser. Rikstelefon. Prospekt fr. Sv. Turistföreningen eller Borghamn.

Hvad är

LIEBIG'S KÖTTEXTRAKT?

Jo, endast af bästa oxkött framställd starkt koncentrerad buljong!

Rätt användt är det synnerligen bekvämt & ett medel till stor besparing i hushållet. Bästa & verksammaste tillsats att därmed förbättra & krydda alla slags kötträtter, köttsoppor & grönsaker.

Partiförsäljare endast

A. B. Otto Dahlström & Comp., Stockholm.

Prenumerera på Idun!